

توئی آفتاب چشم بجمال تست روشن
 گلا که برم از تو گفتی که بسا ز چاره خود
 ای درینا که شب آمد همه از هم بریم
 رفت این روز دراز و در جگر گشت در آن
 سده گاه و گرفت ره مسدود دل
 همه زندان جهان پر ز نگارست نقش
 نفس پر سماع و نفسی پر نزاع
 از بند نه نظر آنچه که نظر محو بست
 که ز تیرنج چاودارت به پنج منجمدیم
 که چه دل رازت با بگش آبی نیست
 چون سلیمان اگر او تیغ نهد بر سر ما
 در سخا بی که فرستد بران دریا
 زان بهاری که ار عالم جان با ز شوق
 من شمش کرده ام ای سواد که یکین نه
 جز ز نقان و چشمیت که مقتون بشیم
 نارختندان تو ما را صناگ پان کرد
 گل نشانی رخ تو خرم گل می بخشد
 هر زمان عشق در آید که در میان چو نهد
 ما ز نورخ خورشید چه اجزا داریم
 بچو عشقیم درون دل بر سودانی
 وقت که دیدیم برین ما و در جان کاسه
 چند نسیم صبوحست بد بر خیزیم
 آن کسیت عربی با که فلک بند نیست
 در زندان جهان ابشاعت بکنیم
 قن ابده نسازیم جزا کاره سر

اگر از تو باز گیرم بکه چشم باز دارم
 منم آنکه در غم تو ز تو چاره ساز دارم

بجفا نمودن تو ز وفات برنگردم
 غم دل بتو گویم که ترا ملال گیرم

بجز بر دل شمش منم منم تصور تقطیع فاعلاتن فعلاتن فعلان

ز اول روز بخاریم شب زان تبریم
 و روز از موج صفای جوع البیریم
 همه مجوس نقوش و شنائت صوریم
 نفسی هست و ابانی نفسی نفع ضریم
 همه ز نیت که ما غرق و بند نه نظیریم
 که در آن شیر گدازنده مثال شکریم
 متصل با گرم دوست چو آب جگریم
 همچو مور از پی شکیش به بسته کمریم
 گمرا اندر گمرا اندر گمرا اندر گمرا
 فی الحقیقت توان گفت که ما زه تیریم

باطن با چو فلک تا با بدست مست
 نزد یزدان صباست بر او ز ما
 کوزه با دان قمع صورا و زهر شربت فکر
 شربت از کوزه زوید بود از جا و گمرا
 آنچنان که توان دید ز بعد مفرط
 اگر این پنج بر روز نیت که خوشبخت
 چو مهندس جبت جان طن نمی خست
 از زکاتی که فرستد بر ما آن خورشید
 نان بهاری که خزانی نبود در پی او
 جان چو ز دست تن چو شیب ما بیان

دل شمش منم منم تصور

خیز ز بخیر و در لغت که مجنون باشم
 ما چو نار از غم تو بادل پر خون باشم
 ما چه موتون بهار و گل و گلگون باشم
 ما چون گفتن ادواله و چون باشم
 همچو تیز رو و چاکبک موزن باشم
 لیک چون عشق ز غم همه بیرون باشم
 تا حریت سری و شبلی روز و لوتون باشم

جز از آن می چو نیش که دش جویت
 چشم مست تو قنح بر سر ما می زین
 ما چو موسی ز درخت تو حرفت نویم
 ما چو ز امید پرورده آن دریا بشیم
 با عافوخ خیالتیم و چون خواهد
 چون که در مطبخ دل لوت طبق بر طبق است
 شمس تبریزی نور تو چون زره شدیم

دل شمش منم منم تصور

وقت زین است و کاست چه بگیریم
 شمه عشق چه با ما است ز که بر نیریم
 که در هر یک نگردیم ز ما کف نیریم

خوش بائیم سو پیشه شیران سیاه
 رنگیان شب عم راهیم
 تا ز شور بائیم سو بچ بسد

بوف نمودن تو ز خجالت باز دارم
 کم این حدیث است حق دل چاره ساز دارم
 مجلس آخبر شد و ما تشنه و غمور سریم
 گرچه روز دوش در نقش و نگار بشیریم
 چیز دیگر بود و ما تیغ آن دگریم
 همچو کوزه همه هر خط می ایم و پریم
 همچو کوزه ز اصول مدوش بخیریم
 سبب قربت مفرط معزول بصریم
 و گر آن بزرگ زانست که بند اگریم
 با مهندس درون بند سر بر می شمریم
 نماز قرسم اندر قرماندر قریم
 همه سر سبز فرایند چو سر و و شجریم
 واسطه روز و شب خویش مثال حوریم
 با مگر سو است که عهدا لکیریم
 و گر از بهر که سرگشته و مخزون باشم
 ما چه موتون شراب می امیون باشم
 ما چه عاشق برگ و زرقارون باشم
 صاف و پالوده خوش چون کنگون باشم
 بهر این سانحه با چشم چو چون باشم
 ما چه کاکش مطبخ هر دون باشم
 تا ز ذرات جهان عدو افزون باشم
 آب رحمت بستانیم و با آتش ریزیم
 شیر گریزه ز شیران سیه نگیزیم
 رنگ روی چه بود چون بوفابنیم
 چو اسد هست که با کله گاه آ میزیم

اندر

اندین منزل هر دم مشهوری کاو آرد
 در بار راست اگر چه چو پلا لیم نزار
 آهوان تنبی را بچسب آندره ایم
 در سرناز بگوئیم چه چسب نند شما
 چو دید جام صفا بر همه ایشا کنیم
 در قزو بند که ما عاشق این یکیده ایم
 بر جای ساقی چالاک میان را بر بند
 مازستی خسر اگر درون هستی بنیم
 زان سبوع عمل قیامت به باز رسولم
 گر علی از غم ترا با ده دیتی نماند
 آن نمنگیم که دریا بر یک تقدیر است
 دم قزو بند که ما عاشق این بنیم
 نقل و باوه چه کم آید چو درین بزم دریم
 چون توئی مشعل ما تو شمع فلکیم
 بچو سیمرغ دعایم که به چرخ پریم
 چونکه بر بام فلک از پی ما خیم زدند
 روکشان نعره زانیم درین راه چیل
 شمس تبریز که سرایه لعل است عشق
 روز شادی ست بیاتامه گمان باشویم
 روز آنست که تشریف پوشد جانها
 روز آنست که خوبان همه در قفس آید
 روز آنست که ما خویش بران بایزیم
 مشتری و ارسزلان مد خود گیریم
 نفسی کوزه ز نیم و نفسی کاسه خویم
 چنگ اقبال ز فرخ تو ساخته شد

چاره نبود سرخوردن فالینیم
 صدر ما راست اگر چه که درین بلینیم
 که در امر و زهره مشک ختن می بنیم
 سجد آرد که ما پیش شما بنیم
 در زند سیخ جفا چو خزان نشکنیم

موج دریای حقائق که زنده بر که قاف
 کارخان روی نماید چو زونهایم
 طالع شمس چو بار است که باشد ختر
 گلعد ازیم ولی پیش رخ خوب شما
 تاب خورشید ازل بر سر ما می تابد

رمل شمس مجنون مقصود

بسخا که سفر دور دور از آمده ایم
 نه که چون به الوسان هوس بید ایم
 بحق آنکه ز آغاز حسد ریفان بایم
 هین بده با ملک الموت چنان عد ایم
 ما ز مردان ترید و عدس ما زده ایم

برکشا شک لب را که ز رشک کفایت
 در فرزند ز رحمت در پنهان کشتا
 ما هر خفته تو بر ما کدی چند زدی
 نفسی زین بخور و فلسفه اش غرق شود
 به خاموش کون فائده و فضل بهل

رمل شمس مجنون مقصود

سر و سوسن چه کم آید چو درین بزم دریم
 چون توئی ساسی بگریه که زین بنیم
 بچو سرنگ تضایم که شکر شکنیم
 ما زین رخ برگ و رخ گاه چو بکنیم
 نه چو گردا که کندیده بخود مرتنیم

باوه تو کفایت با تو اندر کفایت
 رس زلف تو ما را چو برانید از چاه
 عقل عقل و دل جان صد جان چو تو
 ما چو سیلیم و تو دریا ز تو در افتادیم
 بین ازان طل گران بکیم هیچ جوی

رمل شمس مجنون مقصود

دست و پا هم بهیم و بدو دلد از شویم
 ما بهمان خدا بر سر سر از شویم
 ما به بندیم و گمانا همه بیکار شویم

چو در روزنگ شویم همه بیکار شویم
 روز آنست که در باغ تیان خیم ز تند
 ما که شمس الحق تبریز نماید رخ خوش

رمل شمس مجنون مقصود

فتنه و غفلت اندر همه باز از نیم
 تا سب و وار همه بر خشم و خار از نیم
 واجب آمد که دوسه زخمه بران باز نیم

اندر اقسیم دران گلشن چون با صبا
 تا بلی نامه بخوانیم که آن جام رسید
 وقت شور آمد و هنگام گدشت نما

زان زمان جوش بر آورد که ما کار نیم
 که بهاریم درین باغ ز ما پائینیم
 روز و شب در نظر شمس حق تبریزیم
 روی بهشته و آلوده و بی تمیزیم
 میزند بر سر ما تیر ازان ستریزیم
 زده آن باوه جان که سبک ایشا نیم
 از کف زهره بعد لا به قرح بتد نیم
 چاره رطل گران کج همه می زده ایم
 بر حبیب بیم و خارانه درین عریه ایم
 که گمان دشت که ازین غل فاسد ایم
 که ز فضل قدح فائده فائده ایم
 تا که با یار شکر لب نفسی می بنیم
 فراع از باد و برودت حسن و بوسه کنیم
 ما ازان روز رسن باز و حریت بنیم
 واجب آید که با قبال تم تن بنیم
 بسر روی روان گشته بسوی طیفیم
 در بگویی تو همین گو که غریق سفینیم
 ما از رطل بدیشان و عقیق بینیم
 همچنین رقص کنان جانب بانا شویم
 ما بنظره ایشان سو گلزار شویم
 همه زده هگی طالب انوار شویم
 نظر سیر بران روی چو گلنا از نیم
 همه بر حبیب گل و جعد سمن زاز نیم
 نامه را یک نفسی بر سر و دستا ز نیم
 ما که مستبم ندانیم چه مقدار از نیم

<p>خاک زرمیشود اندر کف یاران صفا شد جهان دوشسته از رخ آتش رومی شمس تبریز کنون که تو سونگشت بسط</p>	<p>خاک در دیده این عالم غم دار ز نیم خیز تا آتش در کسبه و کار ز نیم زهره ما نبود تا دم گفتار ز نیم</p>	<p>میکشاند سویمینه مارا بطنا ب پاره پاره شود زنده شود چون که طوبه بله با تیش تو بر گوی که موجود تویی</p>	<p>خیزد عشرت ازین بار با سر از ز نیم گر ز برق دل خود بر که و کسها از نیم سر در حقیقت که حاصله گفتار ز نیم</p>
<p>رمل شمس مجنون مقصود</p>			
<p>ساقیا عریبه کردیم که در جنگ شویم صورت لطف مسمی باله تویی در در جهان مین که اندیشه تو غم پهلو ما خاند گرفت مجلس قصیر رویت بده صیقل دل شمس تبریز چو در پانچ صفای نمود</p>	<p>رخ می رنگ نما تا همگان رنگ شویم باده ده تا که از ما بدو فرنگ شویم تا که چون آینه جان همه بیزنگ شویم زود در گردن عشقش همه آونگ شویم</p>	<p>باره نسوخ شود چون بصفت باد شویم بسط با بهر خدای زنده ستان بزن یک جهان رنگ دل ما ز فراخی نشاط رشمس عقل که دیدت که از آینه ش او</p>	<p>می گلزنگ بده تا همه گلزنگ شویم بگ نسوخ شود چون هگی بنگ شویم تا ز زخمه خوش نو ساخته چون بنگ شویم یک نفس عاشق آیم که دلنگ شویم بم عقل و به عشق همه فرنگ شویم</p>
<p>رمل شمس مجنون مقصود</p>			
<p>تا چو خورشید بسے گرد جهان گردیم چون فلک بر همه شاهاں جهان بگشیم دل خسته سودا زده می و اد نشان زوره نیست که مهر تو ندارد در جان تا درین مسکیده از عالم جان آمده ایم</p>	<p>همچو صبح از سر هرت بهر خندیدیم هر که اورا خبر کوی تو می پرسیدیم سر کوی تو از ان برد و جهان بگرییم</p>	<p>نیست یکتا در ذرات ازین بی هشیار صیت قلاشی مارفت با طراوت جهان تا که شد باز به رخ تو دیده شمس</p>	<p>تا ز هر زده تجلی جمالت دیدیم ما ز تنهای سودای نعمت نوشیدیم گر در گنجینه اسرار تو تا که دیدیم همچو خورشید بسی گرد جهان گردیدیم</p>
<p>رمل شمس مجنون مقصود</p>			
<p>سالها در ترق غیب نینان می بودیم دشتم از غم سودا ش می آنم رفت همچو خالی نتوان گفت که بودستان تا کبوی تو بامید نیار آمده ایم تشنگان ره شو تویم بامید رخبات شاید از مر حمتی اهل نظر فرمانید فانح از سلطنت جام جسم از ره فقر وقت آن شد که بزنجیر تو دیوانه شویم جان سپاریم در گذرنگ خنجر جان کشیم سخن رهت تو از مردم دیوانه شنو بال و پر بازگشاییم پستان چو درخت گر چه شاهیم برای رخ تو راست روییم</p>	<p>این زمان بی تنق غیب جان آمده ایم این زمان از پی سواش سجان آمده ایم کیدم از نا که همه اصل زمان آمده ایم</p>	<p>در ازل دیده برویش نگران می بودیم سیکته تقیم کنار از همه عالم زین پیش بود قلاشی و زندگی همه جاشیوه شمس</p>	<p>آفتابیم که ناگه بچسب آن آره ایم همچنان دیده برویش نگران آمده ایم این زمان با همه عالم بیان آمده ایم آنچنانیم که بودیم و چنان آمده ایم شمع سان در رهت از سوز که آ آمده ایم</p>
<p>رمل شمس مجنون مقصود</p>			
<p>پیش سر حشبه حیوان به نیار آمده ایم سوی ما که ره بس دور و در آ آمده ایم همچو محمود گرفتار ایاز آمده ایم</p>	<p>تانیسی ز گلستان جالش با بیم منع سان هر طر فی سیر کنان می بودیم بردت روی ارادت همه در چون شویم</p>	<p>بلبل آسای همه ره نغمه نو از آمده ایم بهوای تو کنون از همه باز آمده ایم روی در قبله بامید نماز آمده ایم</p>	<p>بند را بگسلم و از همه بگیا شویم کی حریف لب آن ساغر و پیا شویم واجب آهنگون تر ز سر شاه شویم گر چه شمیم بی مهر تو پروانه شویم محم گنج تو کردیم و چو پروانه شویم</p>
<p>رمل شمس مجنون مقصود</p>			
<p>خانه سوزیم چو آتش سو منغان شویم تا نیریم منبدا که مردانه شویم گر درین راه یکی رنجی چون آ شویم تا برین نطع ز فرزند تو فرزانه شویم</p>	<p>تا بخوشیم ازین غم سجان بر نایم در سزالت بیست که شکر در شکن بست گر چه سنگین بی مهر تو چون موم شویم در رخ آینه عشق از خود دم ز نیم</p>	<p>بند را بگسلم و از همه بگیا شویم کی حریف لب آن ساغر و پیا شویم واجب آهنگون تر ز سر شاه شویم گر چه شمیم بی مهر تو پروانه شویم محم گنج تو کردیم و چو پروانه شویم</p>	<p>بند را بگسلم و از همه بگیا شویم کی حریف لب آن ساغر و پیا شویم واجب آهنگون تر ز سر شاه شویم گر چه شمیم بی مهر تو پروانه شویم محم گنج تو کردیم و چو پروانه شویم</p>

ما چون انسانه دل بسے سرو بی پایانم
مصطفی در دل ما گره و مندر کند
از بیت با خبر من خبری میرسد
شکر اندر شکر اندر شکر اندر شکر است
خیره از عشق ویم که پویشش نفس
وان دگر بر دهنج خانه از بسته
و بدم از ره دل پیک نیایش سیم
یار این بوی طرب از طرب نوزدست
یا چه بازیت که از عشق می پراند
روز با فکر من امیت همه شبنم
بچه کار آمده ام آدم سجده چون
انچه از عالم علویست من آن میگویم
خدا آن روز که پروا کنم تا بروست
لیست در دیده که از دیده برون نگردد
می وصلم بچشان تا در زندان آمد
تو پندار که من شعر خود میگویم
در میان من و عشق همین است حجاب
پیش ازین قالب مردار چکارست مرا
نفس را یار بگیرم که ازین اقلیم
گر تو خواهی که ترا یکس منم تا کنم
این تعلق تورا در سر رشته بگذر
گوش تو تانم با لم یکشاید چشمت
منشی روز و شب نیست شود هست کنم
هر کسی عاشق کاری تقاضای نیست
طبل باز شهم ای باز برین با بگیا

ما مقسیم دل عشاق چو افسانه شویم
شایرانان که گند استن خنای شری
اگر میدی کند او با برادی برسیم
نی بخش که که نموشانه بیاید و آن

رمل مثنوی مخبون مقصود

شکری در دهن است و دگر می بریم
ما شوق سوزفته خیره بر می بریم
هر دم از گلشن او گلکاری می کنیم
آن یکی زود شده که تشر و سیکشیم
که در ار بازش با بگ و دای بریم
وان یکی بر سر آن خاک سرک نهاده

رمل مثنوی مخبون مقصود

با سبب است که از روش حدیث
یا که تپان از پر و بالش رسد
ازین بوشه است که نه از طرب چه شود
سرکشان طرب به سبب من می نیند

رمل مثنوی مخبون مقصود

بجا میروم آخر زبانی و طنسم
رخت بر بسته برانم که بدانی فکنم
ماندم سخت عجب که چه سبب است مرا
یا ما بر در خمی خانه آن شاه برید
با مید سر کوش پر و بالی بر نم
یا چه شخصیست گوی که نش بر نم
کز سر مرده مستانه بهم بر شکتم
تا که بشیام مقدار سیک دم زدم
وقت آنست که این پرده بیک تو گنم
نیستم ز غم و ز غم طوطی شیرین سخنم
برم صحبت هندو که ز ملک فتنم

رمل مثنوی مخبون مقصود

که مبارای بت که باز مکن تا کنم
و هست بیم ز زلات تو انا کنم
گفته جان و هست نان چین می ندی
متفرق شود اجزای تو هنگام اجل
پس چرا روز ترا عاقبت انشا کنم
پس چه شد کار جز از آنکه قاضا کنم
پیش از آنکه بروم نظم غمدا کنم
تا از زبان جهان هر چندت کشند

در کلیدی کند او ما همه دمنان شویم
پاسان او شب اسو کاشانه شویم
دولب چون شکر او شکلی می رسد
هر زمان تازه گل از شاخ تری می رسد
که در خاکش صفت جانوری می رسد
تلبسته نو جو از حسن و جالش رسد
یا که با عیبت که از غم خیاالش رسد
دین مده ما همه از لذت لیش رسد
که چرا غافل از احوال دل نموشتم
یا چه بودست مراد وی ازین سخنم
که خازین از انجا است با نای شکتم
یا که امین که سخن میکند اندر بنم
یکدم آرام نگیم نفس دم زرم
آنکه آورد مرا باز برد تا و طنسم
من خود این قالب مردار بهم در فکنم
که وجودم همه او گشت من این پیر بنم
چن روزی نفسی ساخته اندر و طنم
تا من از شوق نفس را همه در شکتم
و هست باشم و هر لحظه غمدا کنم
بخیبر دانیم از هیچ مکافا کنم
تو گمان برده که جمعیت اجزا کنم
پس چرا صبر ترا شکر شکر خان کنم
چشم بستنی بستیزد که تماشا کنم
در جان خرد و عقل ترا جان کنم

شمس تیز توئی سالک اطوار علم
 گریه را خازند از بن دندان کبشتم
 از سر زلفت چو چوگانش مراد در کند
 این نبودست و نباشد که در آن طنز گویند
 من چو در سایه آن لعل پریشان مجرم
 گر کسی قصد کند بارکش مجنون را
 در دلم سر کشد از درد تو جان سیر شود
 چونکه دارد دل من تو شمس از خون
 ما درم نجات بدست و پدرم جو در کرم
 گر بگرگی بر سم دیست مد روی شود
 خاک چون در کف من شود و نقره خاک
 مردغم در فرخش که جبر است عراک
 آنچه خالست بر آن رخ که اگر جلوه کند
 من ازین خانه بدر می زوم
 سخن را طوطی و طوطی بچام
 گر جهان بحر شود موج زند
 در سرم بوی می افتاده است
 آیت حسن تو در مصحف جان می بنم
 هر چه از کون مکان در نظرم می آید
 هر که او را بجهان دیده دیداری هست
 تا که از هستی یکسر مویست مرا
 مصحف کون و مکان اچو زبیر بنم
 این همه در و که هست از غم او در بنم
 این چه در دست که در دست کسی هست
 آتش از سوز دلم سوخته گرد و دم

نه بفرمان برسان

علاقی من و طوطی در کون

در مرا جو رکند از بن دندان کبشتم
 همچو گو سجد کنان تا بن میدان کبشتم
 گوهر از ره بریم لعل با نشان کبشتم
 لازم نیست که من آه پریشان کبشتم
 از درون ناله دل پاک دو چندان کبشتم
 جان و دل گریه و بیدار بجان کبشتم

در بسوز دل مسکین مرا همچو سپند
 لعل در کوه بود گوهر در قسطنطنیه
 زخم از خون جگر صدره اطللس پوشید
 هر نامم همه رفتند سو بهره دل
 در بر و ن بر دم دیست من بی گنهی
 شر و شوری بجهان نقد از عنبر مشک

فرج ابن الفسح ابن الفرح ابن الفرح
 در چمی گریه و گریه باغ ارم
 چون مرا راه زندنتی گرز در دم
 آنچنان تیغ چگونه زندگرددان عم
 زود بیکانه شود در هوشت خال عم

هر یک که یک شادی بسعادت بر
 آنکه باشد زخیلی دل او آهین گنگ
 صنمی دایم کز بوی خوشش فاش شود
 ستانده بستم اول هر که خواهد
 گفتم اربس کنم و قصه فروداشت کنم

آتش عشق بر نیان که دلم میوزد
 نظری کن بگر سوختگان غم خویش

غیر محبوب تو من عاقل و گویا نکند
 پای کوبان شوم و سوز سپندان کبشتم
 از بی لعل و گهر این سوزم آن کبشتم
 چه شود که ز خطا خلعت سلطان کبشتم
 بکشاید هم تا سواد ایشان کبشتم
 همچو دیست بروم و حشمت ندان کبشتم
 چونکه من گیسو مشکین تو پنهان کبشتم
 در د تو در دل جان ز پی در مان کبشتم
 پرش این شهر و بیابان سپه طبل و علم
 حاتم وقت شود پیش من از جو در کرم
 جان نپدید ز خوشی از بود آن سنگ منم
 عدل با جمله غلامان چنین ظلم و ستم
 تو تماش کنی و شرح کنی گفت نفم
 من از نیجا به سفر می زوم
 جز که در خون جگر می زوم
 جز بوس گل تر می زوم
 جای آن هست اگر می زوم
 هرست اندر رخ هر زره عیان می بنم
 هم بچشان تو در جام جهان می بنم
 پس صد پرده بعد و چنهان می بنم
 هر کجا می نگرم صورت جان می بنم
 سخنش در همه آفاق روان می بنم
 با تدا ز یک نفس هست عجب می نامم
 جان هم از دست بسز بار شود می نامم
 اشد اند که بیکبار جگر بر نامم

۱۳۱

آتشم از دم سوزنده بسا گنجه شود
 نیم جانیت مرا مانده ز دست عم تو
 ای خوش آن در که من پیش تو سلطانم
 صد هزاران گل صد برگ ز گوهر رویه
 شربت مرگ چو اندر قلع من دیزی
 چون بوی شش یک سینه موی جان داد
 من پراکنده بدم خاک هم چو چشم
 چه حدیثی است کجا مرگ بود عاشق را
 حالتی هست دلم را به غم دلدارم
 اینجا هم لاجان و غم جان دل بر بود
 عشق من با غم دلدارنه از امر دست
 عهد کردم که بے وعده نیامد
 خوش بو شتم تو اگر زهری در جام
 عاشق بدینیم عاشق آن دستم
 غنچه خار ترا دانه شوم همچو زمین
 ساقی صبر بیار طبل گرانم در ده
 همچو دزدان همه شب من سر میم
 بزبان گز که کنم یاد شکارخانه تو
 دیده از خلق ریستم دو جبات دیدم
 هست مهر سلیمان چه تن موم شدم
 او بدست من کوه اند بدستش هستم
 زده رخنه چو دزدان بزده خود رفت
 دوش در کوی معانی نظری ما گاهم
 جرعه داد من نفس در دل هوش ستانم
 تا چو سجاده رفت بر سر خاکم افکند

ا برسان هر نفسی که هست بالاغم
 پرده بردار که دریات روان نشانم
 بحر مل شمس مجنون مخدوف تقطیع فاعلاتن فعلاتن فعلن
 چونکه در سایه آن باغ گلستان میم
 ای بسا دست که خایند در میان جیاب
 بر قبح بوسه ده پوست خرابان میم
 باره مردم من در دم تو زنده شدم
 پس عجبیت که از آن سبک جانان میم
 چون خزان از خبر مرگ اگر ز روشم
 پیش جمع تو نشاید که پریشان میم
 همچو فرزند که اندر بر ما در میسرد
 این محالست که در چشمه حیوان میم
 شمس تبریز کسانی که تو زنده بیند
 رمل شمس مجنون مخدوف
 غم عشقش که همه غم شده اند
 من نبودم که بجان هر رخسار میدادم
 هر که دیدم بچنین روز بجا که گریست
 اگر ازین آفته جان میم این نوبت نیز
 آتشی در دل شمس است که از سوزش او
 رمل شمس مجنون مخدوف
 نقره از نیم انیک که ببندد در دم
 تا سمعنا و اطمننا کنی ای جان نامم
 از غم تو تا فرود آمد را بچسبید
 که نیم گزین چه سبب چون فی بی آرامی
 همچو خورشید پرستان بسحر بر دم
 به تقلید بدل از دیده دهر پنجم
 شمس تبریز چه تو صاحب جود و کرمی
 رمل شمس مجنون مخدوف
 از سپاه مهر گرفتن کعبش مالیدم
 من سبب دینی از بخیران پریدم
 رای او دیدم رای کج خود کم کردم
 ساد و دل بودم در پست و یاد یوانه
 همچو دزدی شمس از خزین خود بر چیدم
 شمس تبریز که نورش از خرمها است
 رمل شمس مجنون مخدوف
 خود همین بود همیشه ز خدا و کواهم
 به چو مسواک فتاده ز تو در افروهم
 ماه رویا نظری کن من سوخته دل
 دست من تو ام انداخت بچاه قنوت

خند با منی زین ز غمت فالانم
 چه ازین به که در هم بیچ و همه بستانم
 پیش کان شکر تو شکر افشان میم
 چونکه در پای تو ما دست نشان میم
 که بیدم ز تو صد بار در انسان میم
 چون بهار از لب خندان خندان میم
 بر در رحمت بخشایش رحمان میم
 سوی تو زنده شوم در سوشان میم
 طاعت کن رو نفسی تا غم او نگذارم
 آه ازین درد جگر سوز که در دل دارم
 عهد کردم که در گریه غمیش نسپارم
 سوزم دل چو زنده دم بدی صد بارم
 پنجه و خام ترا گریه پذیرم خام
 گرم آنرا قوی خاص ندانم خام
 که بگر در ملک تو صفت ایامم
 چون دلارام نیامد بچه جزیر آرامم
 غیر شکر تو بود در سر من سرسامم
 از جمال رخ تو هست همه انعامم
 دست بخشایش او گشتم و جان بخشیدم
 نای او گشتم دم بلب او مالیدم
 ترش ترسان از خویش همی دزدیدم
 گرچه درام ز غمش همچو پلام عیدم
 ما گمان بچسب آمد و برد از راهم
 پیش از آندم که فراقش بکشد ما گاهم
 یوسف مصر طاقت تو در من در چاهم

گرچه در صومعه از مدبریم نگذاریم
 دل چه خورد دست بستی که من محمود
 هر چه امروز بریزم شکنم تاوان نیست
 گرمی تو لب خود لب من مست شوی
 شب که در خواب من خرقه برون آیم
 گر بوش ست خرد رو جگرش اخون کتا
 روز و شب حال می گشته که گوی قدم
 ماه سه پرده دریده طلب می افته
 چون تنم را بخورد خاک محدود چهره
 اگر آینه ام هم ز فسح مزو جم
 ره من جبه دستار تنم بازده
 به تماموش که سرست خموش اولی
 شنه من مست بر آمد که شراب آردم
 زاهد گوشه نشین را سبیکه جرعه می
 باده نوشان خرابات فنا ز جگر
 شنه من مست شده یا دل شیرین کرد
 من اگر عاشق دیوانه شوم نبستی
 عقل گوید که من اورا بنیان بفریم
 جان بدل گوید رو بر من ز جوش منند
 ناوک غمزه اورا بجان حاجت نیست
 او فرشته است اگر چه که بصوت بشر
 کلاه اسب بگیرد چه پرده پرده
 نیست محبوب که ز بخور کنم من خود را
 سوی در روی بزمیند کثری فعل مرا
 غیرت صورت یمنی خود از ان افروز

در خرابات مغان مقبل صاحب بنجام

منگر از دیده انگار سو دیده شمس

رمل شمن مخبون محزون

هر چه امروز بگویم بکنم معذورم
 از مون کن که نه که تر زمی انگورم
 صبح بیدار شوم باز درو محشورم
 در نه پاره است دلم پاره کن با صطورم
 نی مگر چیت میان بسته که گوی مردم
 می نشسته بین خشم که من مستورم
 بر سر خنج جد جان که نه جسم فورم
 دگر آونخته ام هم ^{اینه راز} رسن منصورم
 زان که بی جبه و دستار و بدن مستورم
 من فغان را چکنم ز لبش مجورم

بوی جان هر نفسی از لب من می آید
 ساقیا آب در انداز مرا تا گردن
 همین که جان باید بکشتا راه مسیح
 باده آمد که مرا بیده بر باد و صد
 سوی چشم آمده ساغر که بکن بیام
 تو که مست یمنی دور شو از مجلس ما
 نیم آن شاه که از تخت تبا بویام
 نام فرعون بگیرم که دهن گنده شوی
 خون خفاش غناب را بچکان در چشم
 شمس تبریز که مشهور تر از خورشید است

رمل شمن مخبون محزون

دلن و سجاده کشان می خرابم
 از نور دل تعسیده کباب آدم
 که من از عشق شما این بختاب آدم
 که من این شبیه رستی ز شتاب آدم

تشنگان ره خو نخواره این بادی را
 بشنو از مفتی دل فتوی عشق من تو
 عشق گفنا که بگیر از کف من جام شراب
 من خوشم شنه من آمده در گوشه گفت

رمل شمن مخبون محزون

چیت گورا نبود تا ش بدان بفریم
 تا خدنگ نظرش را بجان بفریم
 شوتی نیست که اورا بزبان بفریم
 خورشش نور بود چو شمس تابان بفریم
 آه آهی کنم اورا بفقان بفریم
 چیت پنهان بر او تا ش بران بفریم
 که من اورا بچینین بچینان بفریم

نیست نگین پرا نریشه و بیوش چو تو
 نیست محبوب من بستانه این عالم جان
 خانه که نقش در دهست فرشته برده
 نیست او تا جروسود اگر باز از جهان
 سر بلندم بهم سر که من از دست شدم
 نیست شهرت طلب آن فخر شاعران
 شمس تبریز که بگزیده و محبوب است

هر چه هستم سگ این کوچه این حدکام
 یا نکلان که دیدت که من در شوم
 تا شکایت بکنم جان که ز جانان آدم
 زانکه اندیشم چو ز نور بود من محروم
 همین که شد روز قیامت بز آن تا فرم
 ساسته آمد بخرا سبب تن محروم
 غم سر خویش گرفت که من ز نجوم
 که دولت را از جهان سر کند کا فرم
 خالدین ایدم شد رقم مشورم
 جان سی است روان تن همچون طوزم
 تا که سر رسد شود این جسم که من شگوم
 منکد چانه شمس چو قمر مشهورم
 مطرب و شاهد و ساقی و کباب آورم
 که دم از بادیه بیرون و باب آدم
 که من این قول در روایت ز کتاب آدم
 که من این آب طرب بهر تراب آدم
 که برای دل تو شربت ناب آدم
 عشق گوید تو شمش باش بجان بفریم
 تا من اورا بی در ظل گران بفریم
 تا من اورا بزور ملک جان بفریم
 بس کنش من چنین نقش و نشان بفریم
 تا با فوس بهر سود و زیان بفریم
 ز حش را برض یا خفقان بفریم
 کش به بیت و نقل شعر روان بفریم
 مگر اورا بهان قطب زمان بفریم

غزلی گفت بن دلمین قلم قلم
 تبشع که تشبه نکند هیچ بخلق
 سگ دیوانه تو مست شده است تو را
 فتنه اقتدر ترا از همه کس بگزیدت
 خار پشتت در میان توفی غافل از
 من چه در گور درون غنچه نهی زیبا
 نفع صور منی محشر من پس چکنم
 نی که مسکین تو باشکرت لب که بست
 به ساقی قدحی دهری ز گینم
 تو به شکسته ام ای دل که بکام دل خود
 ترک سالوسی در زاتی و شیخی بکنم
 به ای شایه در غنا در حیره در آ
 ساقیا جام می تلخ به شیرینی ده
 ای خرموند ز ما دور که هستانم
 عشق بازی و هوس کار خرمندان
 از ملامت چه خبر عاشق سرگردان
 مردم از ورطه دریای ملامت ترسند
 شمس تبریز بسیار ملامتانه بیار
 ساقیا از شیا بزین افتادیم
 بخرابات بدستیم از آن رومستیم
 ساقیا این همه بگذرده ای جام شراب
 از برون خسته یاریم و درون بسته یار
 به خاموش بیارام عروسی دارم
 که تو مستی بر آئی که ما مستانیم
 در برانند حق تو قیمت خود را میکنند

دل شمس مجنون مخدوف
 بزخم راه قلسلدر لپه لپه لپه لپه
 علم صمد شما بر سر گردون بزخم
 بنده و چاکر کلی شده جرم جرم جرم
 قره گر بخشی حلقه دین که بر تک اقلی
 که همه خلق ببینند تو بشکن خرم خرم
 که ترا هست از مقصد با جرم جرم جرم
 به شمس الحق تبسیر بگو بارگرم

دل شمس مجنون مخدوف
 مرده دلمه و آنجا که تویی استبایم
 مثل نای جادیم و غمش بے لب تو
 یاد کن از من مسکین که ترا می یابم
 چون نیابم نه دیت سر خود می بندم

دل شمس مجنون مخدوف
 دوستی روزی بدو میسکند شمس شبنم
 تا در ساسانه غمناز کی درونیم
 چون بنوشتم قیج راج مروح رکش
 روی از یابی تو چون قبله لیل نظر است
 تا بروی تو شور شاد دل غم گینم
 نیت حاجت بشکر هست سخن شیرینم
 وقت صحبت بر آرزو تبریز و بیار

دل شمس مجنون مخدوف
 عاشقانیم و ازین بنیبر و جیرانیم
 بلامت سر ازین راه کجا گردیم
 کار ما با تو یک جرمه نمی آید رست
 مستندیم ازین بنیبری بطلبیم
 بزنی ای مطرب از آن پرده که در آنیم
 کار ما با تو یک جرمه نمی آید رست
 مستندیم ازین بنیبری بطلبیم
 بزنی ای مطرب از آن پرده که در آنیم

دل شمس مجنون مخدوف
 گوش خود بروم شش نامی طربت با بوم
 کوی دیگر نشناسیم درین کوزادیم
 دل رنجور بطنبور نواسه دارد
 دل مایافت از آن باد عجب آب بون
 همه را غرق کن باز زبان بین عدل
 همه مستی طربناک قوی بنیادیم
 همه مستیم و خوابیم و فغانی ره دست

دل شمس مجنون مخدوف
 ورنه عاشوه و ناموس کسی نستیم
 چونکه در میان سر خود گیر ما در مانیم
 یوسفان اند که در مان دل پرورند
 که خدا یان بخرابات هم ساقی اوس

تم فاند رخمن عشق مگو قسم قلم
 بنوازم همه شب طبل در دل لپه لپه
 بن سار برده مستان چینی موم موم
 بر سر جاده ما با شش کین لپه لپه
 که کین گفت دگر دلمین قلم قلم
 چون بیانی زیارت سره بیرون آیم
 چه نوا با زندگان دم که دمی در نامیم
 چون نیابم لب نوشت لب خود میخایم
 تا که در دریا معان روی حقیقت بنیم
 زانکه من مصلحت خویش درین می بینم
 رخت زهد و دوع از صومعه بس بر چینم
 گر شبم رخ ازین قبله یقین بینیم
 به ای یک صبا نامه شمس االدنیم
 یکی جرمه ز تو عقل و خرد بستانم
 نسبتی نیست تو به شاری و به ستانیم
 در دمندهیم از آن در طلب ما نیم
 بده ای ساقی از آن با ده جان نشانیم
 زانکه در نیست که ما بلبل این دستانیم
 دل صد پاره خود را بنوا ایش داویم
 لاجرم از دم آن باد لطیف اورادیم
 مژه شمش که مانی مژه اعدا ویم
 در خرابات فنا عاقله ایجا ویم
 همه که کوک نشینیم که ما دما ویم
 که زمستی نه بر آئید که ما در مانیم
 که خدا ایت خداوند همورا دانیم

فردا در این روز

در این روز

ما خرابیم در خرابات زما شور بیکت
 هر که از صده خبر دارد او در ناست
 خوش سیم تنی را که ندانند که کیست
 سزود آرد چون شاخ تراز طغیتم
 بس کن از چند بیان بی این ارگاست
 تا سر و چو قوت نه ازین جان داریم
 گدونی دران دجله خون میجویم
 چه کم از سر نبود زانکه سراسر جانیم
 در چه بیس جهان گر چه اسیر و یویم
 شبروان عشقیم از ان می ناریم
 نه کشیم زبان گر چه بود صد بخیر
 شمس تبریز به راه تحقیقت نمود
 آتش ای دلدار همان تویم
 نقشهای صنعت دست تویم
 من کبوتر زاده بر ج تویم
 هر زمان نقشه کشی بر خاک ما
 اینیم از کروز در راهن
 گوی ازین فلک قصان است
 گر عصا سازی بنیثانیم برگ
 عشق ما را پشت داری میکند
 گنبدانیم مجوس تویم
 هم تو بکش این دمان را هم تو بند
 در دمار شمس دین سازد و
 آتش نو در وجود اندر تویم
 هر چه بسبب زده از ما برده بود

گنج عیشیم اگر پسند درین برانیم
 ما زجان بخیس بریم و بر آن جانیم
 ما زما میکند و ماش همی رخ جانیم
 ما چو برگ از شدن فرقت او لرزانیم

ست را با غم و اندیشم و تدبیر کاپر
 من نخواهم که سخن گویم الا ساقی
 بار دادند که کبیت دل بر شکند
 یک نام بهی ای جان که خوشانه خوشست

رمل شمن مخبون محزون

ما که در فر سعادت نه ز کیوان داریم
 دست و پانی دوران حرکت جولانیم
 چه غم از ز نبود چون مدار کانی ایم
 چند یقوت دل آشفته بکنان ایم
 که دلیل از قبل حضرت یزدان ایم
 لره دور دل خود چه هر سان ایم

آتش دولت ناست ز خوردید و اشیر
 هفت دریا بر ما فرود یک قطره بود
 بو بریره صنعتیم و بگه داد دستم
 اهرین دیو و پری جمله جان عاشق است
 ره روان را چه بود سابقه از لطف خدا
 چه بدید آمد از آن حضرت جان که بیاید

بحر رمل سدس محزون فاعلاتن فاعلاتن فاعلن

شب چه باشد روز و شبان تویم
 پر در دیده نعمت دنان تویم
 در سفر طواف ایوان تویم
 ما صحیفه خط عنوان تویم
 زانکه چون زر در چریدان تویم
 چون نباشد چونکه چو گان تویم
 وقت جنگ و خشم ثبات تویم
 زانکه خندان روی بستان تویم
 در در ایوانیم در بان تویم
 حکم از آن تست ابان تویم

هر کجا باشیم و هر جا که رویم
 گر بصره ایم چو بان تویم
 عیث ما کنستم نولو او حکم
 ما بچو موست کم خوریم از دیشیر
 آنچنان مستست و در خوش جان
 خواه چو گان ساز ما را خواه گوی
 خواه ما را مار کن خواسته عصا
 سایه سالار است لور سایه سوز
 گزاعه ایم حسان تویم
 گر گفت و گوی گویان تویم

رمل سدس محزون

در میان محو تو اندر شدیم
 شب سس گشتیم و از وی بستیم

انیک و بداند جهان و بهتیت
 ما یک بودیم با صد ما و من

که سزای سر صدریم و یا در بانیم
 میدرد در دم ما زانکه چو نامی ابنا نیم
 خوشی کاسه کند و گوید ما از زانیم
 ما سخنگو و خوشیم که چون میرانیم
 ما با کمان بچه شوق شویم ارگانیم
 سجات رخ تابنده ز سبحان داریم
 که کبک شمشاد گوهر انسان داریم
 دست آن سابقه و دست در ایوانیم
 چونکه در عشق احد کس سلیمان داریم
 چه غم از کنده تن در قدم جان داریم
 خوش روان بشویم ار چه که یارانیم
 ما ز فیض قدم او دست که ایمان داریم
 حاضران کاسه و خوان تویم
 در بدر یا تویم مر حسان تویم
 با زجا چه دل پری خوان تویم
 زانکه مست شیرستان تویم
 که سبکسار گران جان تویم
 دولت این بس که نمیدان تویم
 همچو موسی و بر بان تویم
 زانکه چون مه بیسزان تویم
 در ز اصل خیم سلمان تویم
 در بخت و جوی جویان تویم
 ما دوا جویان در مان تویم
 ما نه نیکیم ای برادر نه بدیم
 یک جوی زان صد نماند و هدیم

در این روز

از خودی نافرستہ نتوان آمدن بست و نہ حرفت بر لوح وجود سعد شمس الدین تبریزی بنیاد بسکه جان بر آتش غم سوختیم آتش عشقش چو دریا در گرفت مانده بود از غارت عشقش و سلا سا ابا آتش غم ساختم عاشقان بست اند و ما دیوانیم ما ز عقل خویش تن بیگانه ایم در ازل دادند چون جام است خیر بادم در جهان افسانه شد صورت ماگر خراب آمد چه پاک شمس تب تبریزی پودانی عشق گردم از شادی و گراز غم ز نیم ما دیوان همدل و همد شویم گر بتناسی براه حج رویم تا رہے خنگ را مانیم ما چون تخت آمد سلیمان بقا ما ز بالائیم بالاسے رویم هم از نیجا و از انجا بستیم قل تعالو آتیت از بند حق ما بچو موج از خود بر آوردیم سر احترافت اندرین دور قسم بین ز هر امان بنسزل یا کین روز خرم نگاه ما سے کورموش	از خودی رفتیم انگه آدمیم عون ہشتیم و اندر ابجدیم رمل سدس مخدوف در حرم رفتیم و محرم سوختیم ہر دو عالم را بیک دم سوختیم برق دیگر جست آن ہم سوختیم سال دیگر ز آتش غم سوختیم رمل سدس مخدوف لا جسم دردی کش منجانیم تا ابد ما مست آن چنانہ ایم لا جسم بافتنہ افسانہ ایم در میان دم معنوا درانہ ایم رمل سدس مخدوف جمع بنشینیم و دم با ہم ز نیم چو آتش بر سر دستم ز نیم تو کون باور کہ بر ز منم ز نیم چونکہ در سازیم زیر و بم ز نیم صد ہزاران بوسہ رضاعتم ز نیم رمل سدس مخدوف ما ز بیجا ایم جیاسے رویم ما بجز ب حق تعالے میرویم ما ز ہم در خود تماشا میرویم زان جنت فوق ثریا میرویم بس بدان کہ ہر دی ما میرویم گر نہ کوری بین کہ بنیائیم	قدما شد پست اندر راه عشق پیشتر مردی ز حق آموختیم رمل سدس مخدوف چون بر آوردیم با عشقش دسے پشم دل چون بر رخ ساقی فتاد عرش و فرشتہ لوح دگر بی بین چون بر آوردیم سر از جیب عشق رمل سدس مخدوف چون ندادم با خلائق الفتی ما ز انجساران بکل فارغ شدم ظاہرستی ما را خود بسین گر نگردد واقف اسرار ما رمل سدس مخدوف یار ما افسزون رود و افزونیم گر چه مردانیم گرتنہا رویم ما ہمہ در جمع آدم بودہ ایم نکتہ پوشیدست و آدم دہلہ شاہ عالم شمس تبریزت و ما رمل سدس مخدوف کشتی نویم در طوفان نوح لاکہ آن را در پیش الاقنہ است ہمت عالیست بر سر طای ما خواندہ ایم انا الیہ راجعون راہ حق تنگت چون سم انجیاط زین سخن خاموش کن با من میا	قدما چون پست شد عالی تعلیم پسلوان عشق و بار احمدیم از قرآن سعہ او ما سعیدیم دم فرو بستیم و ہمدم سوختیم جام را با ملک جسم سوختیم در رہش با ہفت عالم سوختیم شمس را با لوق آدم سوختیم عارفان شمع اند و ما پروانہ ایم خلق پست دارند ما دیوانہ ایم دایا با دوست در یک خانہ ایم در شکست نفس خود مردانہ ایم زانکہ مسجون گنج در دیوانیم بستہ فترک آن جسامانہ ایم یار ما گر کم زند ما کم ز نیم چون زنان بر نوح و ما ہم ز نیم بار دیگر حسلہ بر آدم ز نیم خیمہ ما بر ساحل اعظم ز نیم عالم از فضالش ہمہ بر ہم ز نیم ما ز دریا ایم در یاسے رویم لا جسم بی دست و بی پا میرویم ہمچو بالا ہم بالاسے رویم از علا تا رب اعلا سے رویم تا بدانی کہ کجا با سے رویم ما مثال ہشتہ کیتا میرویم بین کہ ما از رشک بی ما میرویم
--	--	--	--

ما بکوه قامت غمنا میرویم سوی اصل و سوی آغاز آیدیم پای کوبان جانب نماز آیدیم مسد قدخانه پرواز آیدیم یار باز آمد که ما باز آیدیم کز مذلت سوی اعزاز آیدیم هستی خود را چون زورق دیده ایم از جناب عشق مشتوق دیدیم با چشم دوست مطلق دیده ایم بار بابی نور و رونق دیده ایم غفلت اندر جهان انداختیم آتش اندر خان ومان انداختیم جیغ را پیش سگان انداختیم از زمین تا آسمان انداختیم جمله در آب روان انداختیم راست کرده بر نشان انداختیم رغز بر مولای روان انداختیم ای دل در دلداری چونت یافتیم پرده را بر در چونت یافتیم همین کسب اغیار چونت یافتیم بس بگو بسیار چونت یافتیم در رنگ بازار چونت یافتیم در چنان انوار چونت یافتیم گلشن انوار چونت یافتیم حاکم بیار چونت یافتیم	رمل سدس مخدوف		شمس تریزی بسیار همراه ما تا ترس رنگا و جان باز آیدیم او کند انداخت ما را بر کشید در کتار هرمان جان پر آیدیم مان با نچتت بوشش می رسد همین بخش کن تا بگوید تر جهان ما شمارا نور مطلق دیده ایم جان خود را در فضایی لایزال رونق جاننا سجا م را در دست جمله ذرات مخلوقات را ما دل اندر راه جانمان خستیم آتش اندر دل خلقان زدیم باشتم بر پشت خود بارگران ما ز سر آن برگزیدیم مغز را خسرت و سجاده و تسبیح را ما بساط عشرت و ذوق و صفا به عشق شمس تریزی لقب ای گزیده یار چونت یافتیم سے گزینی هر زبان از کار ما چند بارم وعده دادی نوشت ای ز رویت گلستان باشما چشم بگرینگر و کورشش کنم شمس تریزی تویی خورشید جان احمد مختار چونت یافتیم نور تو بخشنده اصل حیات
	جانب شهر چو شب از آیدیم مادرت صانع و نثار آیدیم چونکه اندر پرده راز آیدیم ما بوسے نان بخت از آیدیم	سیر کشتم از غسری و فراق واره میدیم از گدائی و نیاز پیش از آن کین خانه ویران کن رفته بود از کار جان مستمند	
رمل سدس مخدوف		ما اول اندر راه جانمان خستیم آتش اندر دل خلقان زدیم باشتم بر پشت خود بارگران ما ز سر آن برگزیدیم مغز را خسرت و سجاده و تسبیح را ما بساط عشرت و ذوق و صفا به عشق شمس تریزی لقب ای گزیده یار چونت یافتیم سے گزینی هر زبان از کار ما چند بارم وعده دادی نوشت ای ز رویت گلستان باشما چشم بگرینگر و کورشش کنم شمس تریزی تویی خورشید جان احمد مختار چونت یافتیم نور تو بخشنده اصل حیات	
نور مطلق را هر حق دیدیم سایه پر سے معلق دیدیم زوتها از جام راق دیدیم نکر گویمان با انما حق دیده ایم	ما بران دریا که قعرش کس ندید عاشق و معشوق را در هر دو کون هر عقید را که یاسے در جهان آفتاب و ماه را با نور شمس		
رمل سدس مخدوف		ما اول اندر راه جانمان خستیم آتش اندر دل خلقان زدیم باشتم بر پشت خود بارگران ما ز سر آن برگزیدیم مغز را خسرت و سجاده و تسبیح را ما بساط عشرت و ذوق و صفا به عشق شمس تریزی لقب ای گزیده یار چونت یافتیم سے گزینی هر زبان از کار ما چند بارم وعده دادی نوشت ای ز رویت گلستان باشما چشم بگرینگر و کورشش کنم شمس تریزی تویی خورشید جان احمد مختار چونت یافتیم نور تو بخشنده اصل حیات	
شورسته بر عاشقان انداختیم شکر حق بارگران انداختیم پوست را پیش سگان انداختیم در خسرات روان انداختیم در سایه لامکان انداختیم غفلت در آسمان انداختیم	دست شستم از عهد اسباب خجسته مال دنیا چیتت الا جیفه تخم اقبال و سعادت تا ابر جبه دستار علم قیل و قال از کمال شوق تیر معرفت خوب گفتی شمس تریزی سخن		
رمل سدس مخدوف		ما اول اندر راه جانمان خستیم آتش اندر دل خلقان زدیم باشتم بر پشت خود بارگران ما ز سر آن برگزیدیم مغز را خسرت و سجاده و تسبیح را ما بساط عشرت و ذوق و صفا به عشق شمس تریزی لقب ای گزیده یار چونت یافتیم سے گزینی هر زبان از کار ما چند بارم وعده دادی نوشت ای ز رویت گلستان باشما چشم بگرینگر و کورشش کنم شمس تریزی تویی خورشید جان احمد مختار چونت یافتیم نور تو بخشنده اصل حیات	
در میان کار چونت یافتیم ای صنم این بار چونت یافتیم در گل و گلزار چونت یافتیم فانش گردای یار چونت یافتیم	ای دریده پرده با سے عاشقان رحمت اغیار آخر چند چند ابدل اندک نسبت زخم چشم بد بر سر بازار گم کردم ترا		
رمل سدس مخدوف		ما اول اندر راه جانمان خستیم آتش اندر دل خلقان زدیم باشتم بر پشت خود بارگران ما ز سر آن برگزیدیم مغز را خسرت و سجاده و تسبیح را ما بساط عشرت و ذوق و صفا به عشق شمس تریزی لقب ای گزیده یار چونت یافتیم سے گزینی هر زبان از کار ما چند بارم وعده دادی نوشت ای ز رویت گلستان باشما چشم بگرینگر و کورشش کنم شمس تریزی تویی خورشید جان احمد مختار چونت یافتیم نور تو بخشنده اصل حیات	
جبه در کار چونت یافتیم مخزن اسرار چونت یافتیم	سالها در گلخن غم بوده ام تو منزه از زمین و از زمان		

در وقت شمس

منظر تو جسد ذرات کون
 در هویت ظاهر و باطن تویی
 چون نمی بینم بغیر از ذات تو
 بر سر بازار جانبازان عشق
 رفتم اندر کعبه و بیت محراب
 جان من مخمور چشم مست است
 این خموش کن کاسچه در جان مست
 عفو کرده هر چه از ما در وجود
 باز از پستی سو بالا شدم
 گوهر ناسفته بودم ناگهان
 چار بودم سه شدم اکنون دوم
 مرده بودم مدتی چون سام نوح
 خار بودم مدتی در کوه و دشت
 گاه چون شمع بنمودم سوخته
 مدتی با خامشان دم نمی دم
 موی گشتم این ره باریک را
 آسمان معرفت را یافتم
 مدتی در بحر خوفش دم زدم
 غوره بودم مدتی در باغ جان
 کعبه را کردم در آندم من طرب
 مدتی ماما بدم آندم گذشت
 باز میزاهم کز اینجا بگذرم
 بوسه آن خوب ختن می آیدم
 از حجاب ما و من بیرون شدم
 می رسد در گوش باگک مطرب

صاحب ابرار چونت یافتم
 گشته در انوار چونت یافتم
 نقطه پرکار چونت یافتم
 امی بت عیار چونت یافتم
 بر در خمار چونت یافتم
 امی بل در لدا چونت یافتم
 در دل غمخوار چونت یافتم

در محیط عالم علم یقین
 در بهشت عدن و در جنات خود
 مست بودم دوش گشتم از تو دور
 با من از هر گونه کرده عشوه
 بے مقالات و فسون این آن
 شمس تبریزی که شاه عالم
 یافتم گنجینه اسرار غیب

رمل سدس مخدوف

طالب آن دلبر زیبا شدم
 آدم در سینه خارا شدم
 از دوئی بگذشتم و کیتا شدم
 وز دم عیبه جان اجیا شدم
 مدتی چون گلبن بو یا شدم
 گاه چون پروانه ناپروا شدم
 از خموشی این زمان گویا شدم
 تا میان آن بت رعنا شدم
 پس بقالب قراب ادنی شدم
 مدتی جویای لانتخه شدم
 مدتی چون باد و حمر شدم
 این زمان در سبب الاقصی شدم
 در حقیقت این زمان بابا شدم
 ز آنچه اینجا بسرو بی پا شدم

آشنائی داشتیم ز نسوی جان
 آفتاب رحمتش بر من بتافت
 همچو ماهی سر فرو بردم بآب
 ز هر بودم مدتی در کام مار
 مدتی با عقل کل خلوت زدم
 صد هزاران سال و قرن بشمار
 جا بلان امروز را فردا کنند
 قرب صد نوبت شدم بر آسمان
 مدتی اندر هوا پیران بدم
 در دمان عساکران شهیدم و
 گاه بودم شاهد شیرین سخن
 عاصیان او زخ قرم شدم
 مدتی کردم حصانه واسکے
 شمس تبریزی تو هانی سر عشق

دیدم بیدار چونت یافتم
 طوبی و انوار چونت یافتم
 بر سر بازار چونت یافتم
 امی سبج کار چونت یافتم
 غمزه نوخوار چونت یافتم
 ساکک هشیار چونت یافتم
 لعل شکر بار چونت یافتم
 آمد امی غفار چونت یافتم
 باز از انجا کا دم آنجا شدم
 باز از انجا در زمان پیدا شدم
 بارگیر سخره صما شدم
 مدتی لوزینه و حلوا شدم
 مدتی دیوانه در صحرا شدم
 تا که پیش از آدم و حوا شدم
 من بقدم روز را فردا شدم
 تا مقیم گنبد خضر شدم
 مدتی بازهره زهر شدم
 در درون جاپلان صفر شدم
 گاه عاشق پیشه شیدا شدم
 قدسیان راجست الماوی شدم
 مدتی بمشیره جوزا شدم
 در میان عاشقان گویا شدم
 بوی یار سیمین سے آیدم
 صبحی گاه از قرن می آیدم
 همچو جان اندر بدن سے آیدم

رمل سدس مخدوف

بوسه آن بی ما و من می آیدم
 بوسه باغ یا سمن سے آیدم

یا ز بانگ و نعره بر دواوین
 بوی زلفت مشکب آران صنم

بوی یار سیمین سے آیدم
 صبحی گاه از قرن می آیدم
 همچو جان اندر بدن سے آیدم

در چون آبتنان میگردد
بر سرم نه آن کلاه خسروی
جانها بر بام تن صفت صفت زود
باز شعاع عقیق احمدی
باز بوسه شمس تبریزی عشق
باز سرمه زبالا میرسم
میرسم از عشق مولانا جلال
گاه از دور بوده ام گاهی عصا
از تلالا تا شدم مست و خراب
از متن در تا بدر تا تناسا
ببسلان عشق در پی بافتن
در لبت عند ربی یستغنی
تا حیاسته یافتم از حی و سے
خوانده ام انا الیس را چون
قطره آنکه چون دریا بخش
تا ز خاموشی چنیں لال آیدم
جان خود سرمه جان بیده ام
ای پسر اندر سپهر نعتین
گر بر بسندم ز حال زندگ
بمخوضی در حیات جادون
بموجبیل رنگستان ام
دل ز غم شمس زین بر شستم
لاله زار و سے او دیدیم ما
آفتاب عشق را نبود زوال
لیک هر خون کان چکد جان

لعل جان اندر چمن می آیدم
کاشنجان شیرین ز تن می آیدم
کان قبا و صفت شکن می آیدم
بوسه رحمن از زمین می آیدم

من شیبه ششم و پر خون کهن
سرمه آدم همچو شمع اندر لگن
گوئی که عشرت این جان سازیت
گوئی ساسته جان در کار شد

رطل مسدس محذوف

در جمال حق تعالی میرسم
عشق او از سینه گویا میرسم
من برین محبت بوسه می میرسم
از تلالا تن تلالا میرسم
بایه هو گویا زبالا میرسم
بانوا سے زیر و بالا میرسم
من ز بیداری شبها میرسم
سرفسرو کردم به جیبا میرسم
تا بدانی از کجا با میرسم
موج از غوص دریا میرسم
لعل گویم تا بگویا میرسم

بر براق روح پا اندر رکاب
شکر ارواح هر سو جوق جوق
سالها اندر ره بغداد جان
پرده واکرده ام از موسیقی
تا رسیدم من بحرف بی وقی
در گلستانی که جان مصطفی است
استغنی فرمان بقوت یافتم
سرمه ستاین حدیث حی و من
مطمئن گشته ام از ارجح
زان گلستانی که جان مصطفی
من بدینجا شمس دین آیدم

رطل مسدس محذوف

بالمایک سالها گردیده ام
بمخوسنره بار بار دیده ام
قطره از جام او نوشیده ام
در فراقش من بے نالیده ام

گر بگویم شرح جان خویش را
بمخوالیاس اندران بحر محیط
جرعه خوردم زخم لایزال
روشنائی در دل شمس عقیقین

رطل مسدس محذوف

ز غضبان بر روی او انگشتم
لا جسم هواره اندر چاشتم
صورت جانی ز خون نکاشتم

بود رنگ ز عرفان روی خویش
غم جو شد منیل این جان عشق
حمد ایزد را که بهر آن وجود

خونبها هم در کفن سے آیدم
سرمه لگن کا نذر لگن سے آیدم
تا نوا سے تن متن سے آیدم
تا چنیں سے دروہن می آیدم
نعره با بی خویشتن سے آیدم
بس عسکریه و بس تو انا میرسم
باعلم از کوی مولانا میرسم
خار خوردم تا بخیرا میرسم
تا ازان پرده نوا با میرسم
بمخویا سین و بطا با میرسم
این چنیں گویا و بویا میرسم
یوم یعبثه بنجیا میرسم
تا بدین سر آشکارا میرسم
طی وہی را دیده زانجا میرسم
زان گلستا نمانتا شام میرسم
نور او در سینه گویا میرسم
این زمان از آشیان پریده ام
نہ صر و ہفتا و قال بیدہ ام
در میان قعر دریا بوده ام
این نظر از شاہ مردان بیدہ ام
چشم باطن را بمعنی دیدہ ام
جان و دل از غیر او انپاشتم
سوی قصر لامکان بفر شستم
زان سبب ما ہمچنیں نا و شستم
جملہ ہستی را عدم از کاشتم

تا شدیم از بهر پیش غوطه خوار
 در شش عشق شمس بین نمی باقیم
 در فراق روی آن معشوق جان
 همچو چنگ از حال خود خالی شیم
 اندران پرده بده یک پرده
 بچ بچ و پرده پرده بسد از آن
 دست من گیرای سپر خوش نسیم
 فی بهل دستم که برنجم از دست
 دستار چون کمرن گرد من
 ای گرفته آتش زبیر زبیر
 چشم می بندم بهرم چنان
 چپ بگویم انجبین آنچنان
 روز بلایان ست ما چه میکنیم
 ابر با آبتن از دریا عشق
 روشنت آنجا ز گونی آنست
 ساکنان راه را محرم شدم
 طارمی دیدم برون از شش حمت
 آنچه از عیسه و مریم یاده شد
 گاه چون تیر فلک گشتم قلم
 هر قدم همراه عزرا میل بود
 ست کردم تنگ هستی را نام
 رونود اندر داعلم مرا
 عیب اگر شمس تبریزی بود
 عاشقی بر من پریشان کنم
 تو بر آنکه خلق مست تو شوند

شانه پنداری که در نپدا شستم
 شیر جان بیشه تبریز کو
 ما خسر با عشق از می غنیم
 پرده عشاق را بنواختیم
 که بشاع عشق پرده با شاعیم
 همچو راه پسا رده می ناختیم
 در دل را گلشگر خوش نسیم
 همین که من بی آن مگر خوش نسیم
 انجبین زیر فزیر خوش نسیم
 زانکه بی تو سبب نظر خوش نسیم
 قصه کردم مختصر خوش نسیم
 ما زار عشق هم آبتینم
 ما غلام جانهای روشنیم
 خاک گشتم فرش آن طارم شدم
 گریز باور کنی آن هم شدم
 گاه چون ناپید زیر دم شدم
 جان مبادم گراز دور هم شدم
 تا که بزین بقا محک شدم
 کشته افتد پیش عمل شدم
 کم عمارت کن که ویرانت کنم
 من بر آنکه مست و حیرانت کنم

کین سگان طسج را انکا شتم
 سوی رفعت روح می افراختیم
 قالب از جان هر زبان برداشتیم
 ما درین داوره سستد برداشتیم
 حسیله حیلد پیشتر انداختیم
 تا دل از رخت طبیعت باختیم
 ای لب تو چون شکر خوش نسیم
 تا تو رفتی من دگر خوش نسیم
 دست بر من نه مگر خوش نسیم
 چیت یعنی من ز سر خوش نسیم
 با خبر یابی خبر خوش نسیم
 باز باغیسر تو در خوش نسیم
 بر ایسد وصل دستی میزیم
 تو بیا ما خود ترا مطرب کنیم
 بر سر آن آب ما چون روغنیم
 ساکنان قدس را همدم شدم
 که لب خاموش چون مریم شدم
 که ز حل سان جلد فکرم شدم
 زخم گشتم صدره و مرهم شدم
 تا زمین مرگ من خرم شدم
 گر چو پشت چنگ اندر خم شدم
 در دو چشم عاشقانم بریم شدم
 عیب در اقر بانی اعظم شدم
 چون گس بنجان بی مانت کنم
 من از آتش صد گاستانت کنم

گر که قافی ترا چون آسیا
 ای صدت چون آمدی در سجده
 دامن ما گیر اگر تر دامن
 خواه گولا حول خاسته خود گو
 چند باشی خود سیر این آن
 غیر تم آمد ز خیرم چشم دور
 عاشقی بر من ترار سوا کنم
 صد هزاران خانه سازی در جهان
 زهر و آدم نوشش کردی غم مخور
 عیسی ام این جان خاموش ترا
 مآبقت ای جان چرا نشگفتیم
 در جدائی خواستم تا خود کنم
 هر جفاکش طالب روز وفاست
 ای دل و ای جان چشم دشمن
 از مودم مروتی که در زندگ
 یک زمانی در جهان شمس من
 عاشقم از عاشقان بگریختم
 قصد بام آسمان میداشتم
 ایچ دیدی دار و از روی گریخت
 زنده کوشم در شکار زندگی
 بحر فدم از ترش با کیمیت
 شمس تبریزی جو آمد آشکار
 عزم آن دارم که همانست کنم
 گر تو افلاطون و قفالی اعلم
 کوه قافت را بسازم آسمن

آورم در جبین گزینت کنم
 چون صدت با گوهر افشانت کنم
 ما چو بر نوزد امانت کنم
 چون شنب لاجل شیطانت کنم
 گر بدون آئی ازین آنت کنم
 ورنه چون پروانه بریانت کنم

تو بدست من چو مرغ مرده
 بر گلوبت تیغ را دست نیت
 خواه حجت گو و خواهی خود گو
 من هم سایه کردم بر سرت
 این قرارت را کنون خاموش بشما
 شمس تبریزی طبیب تو منم

رمل سدس مخزون

من تری من منزل و ما و کنم
 من دلم تو پر از حسود کنم
 وقت شد تا بلبس گویا کنم

تا نگردد کار تو زیر و زبر
 در طبیعت بند کردم جان تو
 شمس تبریزی در آمد در دلم

رمل سدس مخزون

راستی گویم جدا نشگفتیم
 من جفاکش از جفا نشگفتیم
 بی پناه تو تیا نشگفتیم
 در بقا و در فنا نشگفتیم

کی شکید خود که از کبریا
 نرم ز یک گویدم باز آمدی
 بی سرم میزد که دیدی تو سزا
 مطربا این پرده زن به خدا

رمل سدس مخزون

در مصاف ای پهلوان بگریختم
 از میان نردبان بگریختم
 داروم من همچنان بگریختم
 زنده باشم چون زجان بگریختم
 سو مندم از زیان بگریختم

حمله بروم سوی شیران بگریختم
 چونکه من دارو بدم هر در در
 پیرو پیغمبران بودم بجان
 چشم تبر اندازش انگه بگریختم
 ز خشم تیغ و تیر من منصور شد

رمل سدس مخزون

جان و دل ای دوست قربانت کنم
 من بیک تعلیم نادانست کنم
 آب دارم چرخ گردانست کنم

گر یقین دانم که بر من عاشقی
 بر سر گنج تو مار خفت
 خوش بگفتی شمس تبریزی من

صایدیم من فلام مرغانت کنم
 گر چو سمعیل قربانت کنم
 در دلالت عین بریانت کنم
 تا که افریدون و سلطانت کنم
 گر بخوانم عین قسارت کنم
 در و مندی تا که دریانت کنم
 خان و مان تو هم یفا کنم
 من کجا کار ترا زیبا کنم
 بند چون من کرده ام من و کنم
 من و عالم را پر از غوغا کنم
 خشم رفتم بی شمشگفتیم
 کا هم و از کس بریانت گفتم
 گویدم ای جان ما نشگفتیم
 ما سزایم در سزانت گفتم
 ای خدا و ای خدا نشگفتیم
 بی حال جان فزانت گفتم
 همچو روپه از میان بگریختم
 از صدای این دآن بگریختم
 من ز تنه بدید خان بگریختم
 که چو تیرش از کمان بگریختم
 چونکه از زخم سنان بگریختم
 ز آتش کار و نمان بگریختم
 از جمال خویش حیرانت کنم
 همچو مار خفته بیجانت کنم
 نامه سردار دیوانت کنم

<p>بر تو دل چون سنگ مرمر میکنم مرمرے رالعل و گوهر میکنم گاہ فسر بہ گاہ لاغر میکنم از فراقش خشک دہی بر میکنم جو رہشتم داد و داد و میکنم مخضرت را روح پرور میکنم خسرو و خاقان و سحر میکنم من زمین روح سرور میکنم</p>	<p>رہل سدس محذوف</p> <p>عاشقے راقصد بی سر میکنم گوہری را زیر مرمے کشم بستہ آن زلفت کا فر میکنم عاشقان را در کشاکش ہچو ماہ کیس بادہ ہچو ساغر میکنم باغ دل سر سبز تر باشد و لیک قصہ جان تا زہ وتر میکنم چونکہ بے سن باغ حال خود بدید از بہار وصل بر بہار دے برگاہے زرد و احمر میکنم بندگان خویش را در ہر دوگون دست بی سیمان پر از ز میکنم</p>	<p>گفتہ من ناز دیگر میکنم بس تو این خود گو کہ از تیغ جفا صد ہزاران مومن توحید را کلمائے عشق را از خنب جانا گلبنان را جسد گردن ہنرم از فراق چون خزان نشین بار دیگر از بر سیمین خود شمس تیریزی ہیکوید بروج</p>
<p>ہدم صیغے بن مریم شدم لابہدم با علم حق محوم شدم شادانم شادمان بنغم شدم مخسرم شاہنشہ اکرم شدم من براسے شمع روشن ہیروم مست گشتم سبب خوردن ہیروم در پیش چون کوہ آہن ہیروم دانند آتش ہچو روغن ہیروم برو با خود جان بی تن ہیروم در بیابان مغیبان ہیروم</p>	<p>رہل سدس محذوف</p> <p>بر فراز گنبد اعظم شدم موسی عمران و قنصم ای عزیز ہمدم آن عیسی ہدم شدم آشنای لاہوت و لا یفوت گاہ خود جویندہ ادہم شدم در حضورم در حضورم و حضورم تو نے آئی میسا من ہیروم روز تاریکیت بی رویش مرا جان ہیکوید کہ بی تن ہیروم بوی سبب آید مرا از باغ جان از براسے عیش کردن ہیروم من بہرادی نگردم زانکہ من وز پے ام ہچو دامن ہیروم آتشم گرچہ بصورت روغنم زورہ زورہ سوی روزن ہیروم چونکہ روح شمس تیریزی مرا</p>	<p>من چو اہل عالم و آدم شدم و بسدم از نغمہ روح القدس گاہ در خلوت گمے شبلی ہدم تا کہ در تیریز معنی آدم من بسوسے باغ و گلشن ہیروم جان مرا ہشتت پیشین ہیروم عیش باقی دان مرا آنجا کہ من من گر میان را دریدم از فرق ہچو گوئی میسنایم لیک من من ز وصلت سوی ہجران ہیروم</p>
<p>کز میان باغ دبستان ہیروم من پے دست و گریبان ہیروم جمع کرد من پریشان ہیروم قطرہ قطرہ سوی عمان ہیروم آدم زبان سحر بیابان ہیروم من ز عشقش میدل جان ہیروم توفسون بر ما نوان ہیروم</p>	<p>رہل سدس محذوف</p> <p>تا ز پنداری کہ خوابان ہیروم چشم ز گس خیرہ در من مانندہ است زانکہ جان ایجاست بجان ہیروم دست ناپیدا گریبان میکشد تا کہ من پیدا و پنهان ہیروم این ہمان کشتت کا دل ادرا من شدم از دست حیران ہیروم من چو از دریای عمان قطرہ ام زورہ زورہ سوی کیوان ہیروم این سخن پایان ندارد لیک من</p>	<p>من بخود کے رفتی او میکشد عقل ہم انگشت خود را میگززد ایچنمن پیدا و پنهان کشت در تماشا سے چندین ست گئی من چو از خورشید و کیوان ہیروم شمس تیریزی چو دل رامی ہیروم چی شناسد پرودہ جان را صنم</p>
<p>توفسون بر ما نوان ہیروم</p>	<p>رہل سدس محذوف</p> <p>چون خدا ندر پرودہ را صاحب ہم چون ز پرودہ نص عقل ما کند</p>	<p>شمس تیریزی چو دل رامی ہیروم چی شناسد پرودہ جان را صنم</p>

کس ندارد طاققت ما این نفس
 پرده باره سے نواز پرده در
 این نفس آن پرده را از سر گرفت
 تو بنو هر روز باری میکنم
 زحمت سرا و برت ماهوی
 از دو صد شهرم اگر بیرون کشد
 عشق یزدان پس حصار حاکمی
 بهر عاشق کوه و کانی میکنم
 بهر صیدی کوه گنج بدام
 سینه غار شمس تبریزت یار
 هم بدره این در در در مان کنم
 داغ پروانستم از شمع است
 نفس اگر چون گریه گوید که میا
 این ملولی دان که از غیبت
 عاشقی چه بود کمال تشنگی
 من که حیران طاقات توام
 ذات من نقش صفات خوشت
 نفس و اندیشه من جلد زنت
 دل زجاج آمد و نورت مصباح
 چکنم ذکر که من ذکر توام
 شمس تبریز توئی وجه وجود
 میرسد بوی جگر از دو لبم
 اندکے دانسته از حال من
 روی خود بر روی زرد من بند
 گفتش دور از جمال چشم بد

عسائل از ما میرود دیوانه هم
 تاربانے میزند با تیر و هم
 ما بس غلط آن چو بر کاف غلط

آنچنان گشتم مجنون ماکه دوش
 عقل و جان آنجا کند قصه لعل
 شمس تبریزی توئی مطلوب

رمل سدس مجذوب

بر امید نوبهاره میکنم
 بهر عشق شهر یار میکنم
 رخت جان اندر حصار میکنم
 بهر آن گل بار خار میکنم
 بسته دام و انتظار میکنم

پیش آن فری کن هر لاغری
 کردگان و خانه ام ویران شود
 مازهر بگیا سسنگین دسل
 بهر آن دوزخ گس مخمور او
 گفت این غم تا قیامت میکنی

رمل سدس مجذوب

هم به صبر این کار آسان کنم
 خدمت شمع همان سلطان کنم
 گریه و اشش من درین ایوان کنم
 جان او را عاشق ایشان کنم

یا به آرام پای رازین آب و گل
 عشق همان شد بر این سوخته
 از ملولی هر که گداند سر سے
 نی نگویم شرح آن غامض کنم

بهر رمل سدس مجذوب تقطیع فاعلاتن فاعلاتن فعلین

هم خیال از خیالات توام
 من مگر خود صفت ذات توام
 گوئی الفاظ و عبارات توام
 من بیدل شده شکات توام
 چکنم رای که آیات توام

بی مراعات کنی و بگوئی
 کردات نجش که دست
 گاه مشه بودم و کاهت بند
 ای مندس که ترا لوم و خاک
 سزیم شد و نه انفسم

بهر رمل سدس مجذوب تقطیع فاعلاتن فاعلاتن فاعلین

مے بر آید دور جان از یاریم
 گر خبر بودی شبت را از ششم
 دست نه بر سینه ام کاند تم
 چشم من نزدیک گرچه مجرم

مے بنالد آسمان از آه من
 مکتب تعلیم عشاق آتش ست
 گفتش گویم بگوشت یک سخن
 شمس تبریزی جمال غیب مان

ماه سے انداخت از غیرت علم
 کو برد پرده شادی و غم
 طالبان دارند از صبرت علم
 وی بلا از بهر یار سے میکنم
 اینچنین جسم نزاری میکنم
 پروفا سے لاله زار سے میکنم
 بهر یار سے برد بار سے میکنم
 بچو مخمور آن خار خج میکنم
 میکشم ای دوست آری میکنم
 خنده از بهر خار سے میکنم
 یا دل و جان وقت دلداران کنم
 یک دسل دارم برش زبان کنم
 در کشم در چرخش و گردان کنم
 آنچه اندر شرح ناید آن کنم
 پس بیان چشمه حیوان کنم
 ده که بیدل از مراعات توام
 موبو لطف و کرامات توام
 این زمان هر دو نیمات توام
 چون رقم محو تو اثبات توام
 هم توام خوان که آیات توام
 من هم از وجه و زمرات توام
 جان سپرون هر دو شدیم
 من شب و روز ای سپرد میکنم
 گفت ترسم که بسوزد غنیم
 بر فلک در ملک عشقش یاریم

من اگر مستم و گر هشیارم
 بے خیال رخ آن جان جان
 این چنین آندے سے ہم
 بت من گفت منم جان جان
 گفتهش هر چه بسوزی تو زمین
 من ز پرکار شدم و عجبیت
 غلظم سر بستان لیک سے
 من ازین خانہ بدر سے نرم
 منم و این صنم و باقی عمر
 یک زمانی که در من دور شود
 بیل مستم و در باغ طرب
 این چنین باغ و چنین سر زمین
 من اگر بر غم و گر خندانم
 تالاب تند خو شمش قدم دانه
 هر که معیوب نمک او در آن
 پای من از چه بگل در ماندست
 ز جان گر چه نهانم چه عجب
 سایه شخم و اندازه او
 قیمت نبود هر چند نرم
 چون که از کان جهان بازیم
 من اگر ناله کنم و زارم
 هر خطائی که کند میرسدش
 عزت و حرمتم انکه باشد
 جان دهم زیر لکه چون انگور
 پیسه در گوشش کند گویند

بجز دل سدس مخبون محذوف تقطیعہ فاعلاتن فعلاتن فعلن

از خود و جان و جهان بیزارم	بندہ صورت آنم کہ از تو
چشم ازین آئینه چون دارم	دم فرو بسته ام و تن زده ام
گفتم انیت بتا اقرارم	گفت اگر در سرتو سوزفت
دو و عشق تو بود آثارم	منم آن شمع کہ در آتش من
کاندرین دائره چون پرکارم	سائے آمد کہ حرفیانه بدہ
کین جان را بعدم انکارم	این جان پنهان را بنامے

دل سدس مخبون محذوف

من ازو جا سے دگر می نرم	بخدا طوطی و طوطے بچام
جسز کہ در خون جگر می نرم	گر جهان بجز شود موج زند
جز بوسے گل تر سے نرم	در سرم بوی می افتادست

دل سدس مخبون محذوف

عاشق دولت آن سلطانم	تا که خاک قدمش تاج نست
قند روید زین دندانم	گلم از چسب کہ خارم در پست
مونس زاویہ احزانم	در وصال لب او چو تم
بکہ من سرد چنین بستانم	گر چه خارم همه ستر تا قدم
کہ نهان باشد جان من جانم	بوده ام مومن تو چند کنون
تا قمش چند بود چندانم	هر کہ او سایه ندارد چو فلک
کہ بیزار نیم در کانم	من درون دل این سنگدان
زان سو کون و مکان میدانم	شمس تبریز چو نبود جمال

دل سدس مخبون محذوف

هر خبائی که کند بردارم	دار و در و دلم در دولت
کہ کند عشق عزیزش خوارم	پادہ انکہ شود انگور تم
تا طرب ساز شود اسرارم	خلد
کہ سے از جہل نے افشارم	تو اگر ناله کنی معذوری

بندہ چشم خوش آن یارم
 روز و شب در گل دور گلزارم
 و بسدم تا کہ عملا لا نارم
 از تو من یک سر مو نگذارم
 هر چه پروانه بود بسیارم
 گفتم انیک بگره دستارم
 مدوی وہ قدری ہشیارم
 من از نیجا بسفر سے نرم
 جز سوتنگ شکر سے نرم
 من بجز سوی گهر سے نرم
 تا چو سے جز کہ بسر سے نرم
 جای آن بہت اگر سے نرم
 اگر م تاج دہی ستانم
 یوسفم گر چه درین زندانم
 قند می بوسم دور افتانم
 کوری خار چو گل خندانم
 مومنان را پس ازین ایمانم
 او بداند کہ ز خورشیدانم
 چون نلد و خاک بکان گیانم
 من چو ذرہ ز رخس چرخم
 پیسہ در گوشش کند دلدارم
 دل بدر دیش ز چہ روزی نام
 کہ بگو بدہ لکہ عصا نام
 کہ ازین جور و جفا بیزارم
 لیک من بوا حکم این کام

در گوشتش کندی

چون تو شمع قدم سر کردی آتش جان ابر از تن چاکر تمام این هم است ام درده رطل گران جان چو زود تو شمع برود ز تو چون عدست فرو و جان کنست صد سج بر آرز عدم تا بریاد مرا آتش جان را بر از تن چاکر تمام جان عطفی که او تازه کند روح را نامش ازین گفتگو چند ازین جستجو بادگر نوره دار رقص کنان آیدیم بر سر میدان عشق چون که کی گوشتیم خواجه مجلس توئی مجلسیان حاضرند شمس چو این عشق تو تشنه جانست باز در اسرار روم جانب آن با روم تا کی ازین شرم و حیا شرم بیوان بیا چنگ دل نای هر هنر تا کی ازین تن تن خود بخودش شد خیرش رفت دلم بر اثر ناز و ریفان حید چشم بر اندزید بانگ و عشق تو آمد و ما آیدیم شیره بس بود العجبیت بس طرب با گرچه درین تشیم آب شده چو زرد جان جان شمس من رونق تبریزیان پیشتر آسم لبان ما بر شیدا شویم بر لب دریای عشق تازه برویم با گوهر بارخ نمود یک آن آنسوی بحر	آنکه شکر کمی بسیارم شمس تبریزی بر آورد دل عشق بجز شرح شمس مطوی موقوف تقطیبه مفتعلن فاعلات مفتعلن فاعلات	تا چو جان فاش شود اسرارم تا نبود در جهان بیش مرا نقش و نام گیرم جام عدم می کشمش جام جام چون بعدم در شدم خانه ندانم ز نام باوه شد انعام ص عقل شد انعام سن چو بر ام اندر نمیت از ترس نام تا که رسد از نوش کاس طریقت کرام تا سو آرا مگاه از نظر احرام ای شده روح الا شمس من و جانست غلام زانسو گردون عشق چرخ زان آیدیم با چو از ان تو نیم مانه چنان آیدیم چونکه بجان آیدیم زود بجان آیدیم نخز زمین در نعمت شور زان آیدیم نازک طبل شوم در گل و گلزار روم نم نمایند هست که من راه به بخار روم شاید دل را کشم جانب پیدار روم راه دکانم خاتا که به سر کار روم درس چو خامست مرا بر سر کار روم پاک زیر نقش ما بچو صبا آیدیم در شکم نار قرعین رضا آیدیم جانب خراگه تو شمره ما آیدیم سوی مساکرتیم سوی شما آیدیم جمله معلق زان است بصور آیدیم چون ز رخ آتشین ما به صد پنجم نخست ترا گوهریم سپ تا ما جویم	تا که شومست تو از ده جان السلام گر نه بسوزد ز تو جمل بود خام خام ای که هزاران بود بر عدست از غلام بر لب دریا ترس چند ادم گام گام چون ز تو فانی شدم آنچه تو دانی شدم ای نفس و بدیم درده با عدم باوه بدی طاس و در جرم خلایک دام شمس من صید به تبریز کرد	شرح شمس مطوی موقوف	نشو زمانی بگو کرم ادوی جام اکی شده عقل فاعل در ره عشق تو غلام جام شرابی بود نخبه با این جام باز منغس تبریزان شمس حقیقت توئی	شرح شمس مطوی موقوف	که بگردان تا ختم گمبیاں آیدیم آب چو آتش بیار مانه بنان آیدیم تیغ و کفن در بغل هر جان آیدیم عشق نیاز آورد گر تو چنانی روست شکر که نا داشت در از سبب غم تو چون نکست بشکند شورش تبریز را	بجز مطوی تقطیبه مفتعلن مفتعلن مفتعلن	بهره دل گرم خود جانب لدا روم گوش بران بانگ نم دیده بدیدار روم کو اثری از دل من تا که با ناروم کفت بکت یازم و کفت غار روم میر نمایند است مرا گوش سونیه بوم خسته هست دلم بر در و بام دست دم گفت مرا در چو فنی کار چو می گمنی در دبستان شمش بیستی مست و خمشی	شرح شمس مطوی موقوف تقطیبه مفتعلن فاعلات مفتعلن فاعلات	گم شده عشق را راهنما آیدیم خاک ره آن سنم حکم قضا آیدیم در دل ایجاد و کفر جوهر دین بودیم رقص کنان هر چو چرخ بال زان به بریم	شرح شمس مطوی موقوف	پیشتر آگوهر تا همه دریا شویم از چه که چون گلستان تا با بد با تویم آه که تو زان سویی آگه ما زین سویم دست بهم دادیم جمله صفت حق جویم در جهل گاستان شعله و گیکه زیم شاه سوار از سر بر کرد اشارت که خیم
---	---	--	--	---------------------------	--	---------------------------	--	---	--	--	---	---------------------------	--

بهر در آتش کینم هر که گوینم
 چند روی بجز آن بنگریام
 تا قری هم چون جلوه شود گمان
 چون تجلی تانف جانها نشانت
 خوش سوا آدمی از آنچه که ما هم خوشیم
 تو چه کبوتر سپه زاده این لانه
 تیز روان همچو سیل گرچه که کینم
 زان سوان پنج حس نسبت با پنج کن
 صحت و عوی گوی سندانش عوی
 مطرب عشق آدمیم بر بخت ز بیم
 تا همه جان ناز شود چنگ طرب شود
 وقت سلامت عمل خستی از شد عمل
 عشق کسی میکشد گوشه کشان دریم
 یار و صالی بدام جفت جالی بدام
 و مبدل آن بوی شش دران گشتش
 اکتون بدنا چه خوشی تو من نارا تو کشی
 پیل بخرطوم جفا عاشق کینه شدت
 معنی هر قدر و خدم سایه طفت صدم
 وقت شد اشیا دشمن سرور جوانان
 گر تو برین راه گذری کانه کنی کوزه خوری
 هر که میرد شود دشمن او در تکام
 آن شکرستان مرا میکشد اندر شکر
 از جهت این سول گفت که نه فرخ
 گفتم ای جان بنی برین سستنگ
 گر تو بدانی که مرگ دارد صدای غم

آتش اندر ز نیم هر که گوید در نیم
 شیر خدا شمس مین بیشه تیر تیرا

فسخ شمس مطوی موقوف

صدمه و صد آفتاب چهره او را غلام
 از بود عشق او چرخ زنده فلک
 باوه بجان سباح خوردن خستن جرم
 گفت جان سایه صیت خبرای نسیم

فسخ شمس مطوی موقوف

گر تو نیایی بخود مات ازین کتیم
 جان تر یا ترهت برکت خوردن بیا
 کان سوا این شصت خست این ششم
 در پی سزای عشق تیز رود لنواز
 مان ز زبورگان عاشق آن باشیم
 از فلک شمس مین مفر تیر تیران

بهر بر شمس مطوی تقطیه منتعلن منتعلن

تا سر خم باز شود گل از سرش و کینم
 جوش که ز خون لم آب شود بر تنم
 تیر بلا میرسد زان به تن چون نم
 فلسفه بخواند قضا داد جدائی لغتم
 آب دان کرد مرا ساقی سرد سمنم
 در دو جان دیده بود بچکبی چون منم
 من چو ابا بیل حرم یاور بر که گدتم
 کعبه هر نیک بدم دایه باغ و چنم
 گر بکرم شرح دوی آنچه گوید در نیم
 سایه عدل صدم کوزه خورم کوزه زخم

بهر فسخ شمس مطوی موقوف تقطیه منتعلن فاعلات منتعلن فاعلات

ای که چنین مرگ را جان دل غلام
 فقر کند نام کنز غلط دهند غلام
 گفت که زین پس بجهل دراکش از من گلام
 هست حیات ابد جویش از جان ملام

چرخ سیرت مان در چه که ما آبیوم
 بام چه باشد گوی بفلک ستر غلام
 دزمی او جان دل شش کند جام جام
 گفت ندایم هم چه چرخه داسلام
 آب حیات تویم گرچه شکل آتشیم
 مست میشویم باوه از تو میکشیم
 گرچه که ما همچو چرخ بی گنی میکشیم
 کز رنگ جان همچو چنگ بر تو در می کشیم
 از رخ آن آفتاب چرخ زمان آبیوم
 ریش طربشانه کنم سبالت عمر و کینم
 عاشق جان خورم دشمن این نفس و تنم
 گفت گرفتار دلم عاشق روحی تنم
 گرچه اسیر سرفرم تازه بوی دلم
 با شرم بر این دوان شی شیرین دغم
 بدید فرت بکرم بوسعت جان پرینم
 شیشه بران سنگ نم عاشق شیشه شکنم
 قوت هر گز نه ام انجم هر انجم
 چون که نکور روی بود باشد خوب غنم
 معنی هر فعل علم جان دل هر بدغم
 گر نفسی بی تو زخم در نیم بلکه زخم
 دشمنم از مرگ من کور شود داسلام
 عمر شکر بسته را نام نهسا دند نام
 تا که ز بخته رازد نبرد هیچ خام
 خاک فلک بر دهم باشد زیر تو رام
 نیست شوا از خویش تا هست ای ملام

از این کتیم

<p>بسته شکر خنده را تا که بگریم یا نیم</p>	<p>فسخ ششمین مطوی موقوف</p>		<p>ای تو ترش کرده رو تا که تیرسانیم</p>
<p>بجز ز سبغ لاکه جسد ز کانیم</p>	<p>درد آتش روم تازه و خندان شوم</p>	<p>گریه نصیب ننت من گهر جانیم</p>	<p>ترش نگردم انا که از تو همه شکم</p>
<p>جسز تو که برداریم جز تو که بنشانیم</p>	<p>بسیچ نشنیم بعیش هیچ نخیزم بیا</p>	<p>کن نوم اسنگ از آنچه من از نیم</p>	<p>درد آتش اگر غصه ترا بنگم</p>
<p>تو که نوری همین ز که طلبانیم</p>	<p>گفتم ای دل بگو خیر خود این حال چیست</p>	<p>بوسه همید اول بر سر پیشانیم</p>	<p>این دل بی صورتی کشت من بگریه</p>
<p>سوره کونم که تو خسته می خوانیم</p>	<p>رو مطلب تو حال میت زبان بحال</p>	<p>ست بخندید دل گفت نمیدانیم</p>	<p>در تو منی من تو ام حیرت حیرت چیست</p>
<p>مغز تبسه زیان آنکه در ز فانیم</p>	<p>گفت که این حیرت از نظر شمع است</p>	<p>گفت دلار است ای صادق ربکم</p>	<p>زود رود در فاصورت من پیش دل</p>
<p>ساکن کوی ترا در دگشی میکنم</p>	<p>فسخ ششمین مطوی موقوف</p>		<p>عشق ترا من بجان امی میکنم</p>
<p>خاک کف یار را سر دگشی میکنم</p>	<p>رستم سوی عراق شاد تفریح کنان</p>	<p>در طلب وصل دوست قمر شمی میکنم</p>	<p>هر شب هنگام عشق تا بسره کاه من</p>
<p>رو به کوس ترا قفلش میکنم</p>	<p>آه چشم ترا اولیشی میدهم</p>	<p>هر دو جهان چون سهام قمری میکنم</p>	<p>تا که ز رنگ رخت یافت دل نشان</p>
<p>ساکن کوی ترا در دگشی میکنم</p>	<p>فسخ ششمین مطوی موقوف</p>		<p>شمس تیز جان است ابد آید است</p>
<p>قطره در لاکن بیا زود که عمان منم</p>	<p>هست جهان قطره از نم جوی دلم</p>	<p>سرهستان حق در همه دوران منم</p>	<p>چرخ زمان کرده ماه دانم کردان منم</p>
<p>راست بر روی زمین جبهه الوان منم</p>	<p>سگرش از راه تو ترس ازین جا به تو</p>	<p>جان چه بجان رسید مقصد جان منم</p>	<p>خام بدم نان شدم بار دگر جان شدم</p>
<p>نیست کسی در وجود ظاهر منپان منم</p>	<p>گفت خدا یا رسول حالت قربت بل</p>	<p>میخ زمان جو مرا که هر تابان منم</p>	<p>در تک در بای دل دست میر سوی گل</p>
<p>گوئیل گل بسین خانه یزدان منم</p>	<p>حق چو درین دل بود گر چه دل از گل بود</p>	<p>درد هر سو من جوی که ایمان منم</p>	<p>جان من ای جان من نیست این جان</p>
<p>آمد در دل شست گفت که سلطان منم</p>	<p>لا فخر من این خموش کان ملک نیم زده</p>	<p>چهره حوران منم روضه ضحوان منم</p>	<p>من اندر آ</p>
<p>لو لیگان تو نیم در بکشا ای منم</p>	<p>فسخ ششمین مطوی موقوف</p>		<p>لو لیگان تو نیم در بکشا ای منم</p>
<p>هین که رسید از عیش بر سر کویت شدم</p>	<p>اسم عالم تویی گو هر آدم تو شدم</p>	<p>ای شده خندان جان از کرمت شدم</p>	<p>ای تو امان جان ای تو جهان اوج جان</p>
<p>تا که ز شادی آن جان خبر هیچ غم</p>	<p>رایت نصرت نصرت شکر عشرت نصرت</p>	<p>گردد هر لولیه صاحب طبل و علم</p>	<p>چونکه رسد کوس تو کتر جاسوس تو</p>
<p>عشرت باخون جان است نیا بیهم</p>	<p>خون مهل در میان با نگ بزن کالان</p>	<p>چون لطفت بر کشد بر خط لولور تم</p>	<p>تنخ عرب بر کشیم بر سر ترکان نیم</p>
<p>آید صافی روان گوید ای من منم</p>	<p>تا سو تیز جان جانب شمس منان</p>	<p>پر کن از عشق گوش پر کن از می شکم</p>	<p>هر بر آید بچوش و ز دل چنگل منم</p>
<p>بیرون شدم از جهان جان بروم</p>	<p>بجز مزج مسدین مقبول غریب تقطیه مفعول مفاعیلین</p>		<p>رستم و تصویح از جهان بروم</p>
<p>خوش زخت بسوی لاسکان بروم</p>	<p>زین خایه شش در می بیرون رستم</p>	<p>جان را بجهان جاودان بروم</p>	<p>کردم بدرد همنشینان را</p>
<p>من گوی سعادت از میان بروم</p>	<p>چو کان اجل چو سوسه من آمد</p>	<p>چون تیر بریدیم و کسان بروم</p>	<p>چون میر شکار غیب را دیدیم</p>
<p>زان خوشتر بد که من کمان بروم</p>	<p>این بام فلک که مجموع جانهاست</p>	<p>رستم سو بام و زرد بان بروم</p>	<p>از روزن من عجب ستم یافت</p>
<p>زود از در وصل اصل کان بروم</p>	<p>چون مشتری بنود نقدم را</p>	<p>بازش سو باغ و گلستان بروم</p>	<p>شاخ گل من چو گشت پرمزه</p>

طراز کمال با اول منم

زین تلمب زمان قرآنند جان را
 بیمن گویس که زین تلمب
 خوش نسیب تا برین کس من
 زین پیش گوئیم در این
 آینه طربین غزل گو کای یاد کرد
 در تسمه توبه کردن بودیم تا گویا
 مانند مست سر عم بیرون ز چاییم
 زان پیشه ایی پاره دل بود پاره پاره
 گفته ام که وقت توبه است شویم گویا
 گفته ام خوش کن گفت توبه پنجم
 آتی توبه ام شکسته از تو کجا گوییم
 ای نوبه هر روز دیدی بی تو چگونه
 دل بردار توفته جان بود از دست
 آتی پنج غیب جویم بی سغب پنجم
 ای پیش مجو رنگی خوشنوار غلامت
 مقصود نور آمد عالم تو آمد
 اندر دو کون بار ایتو طربت دیدم
 گفته سوز آتش باشد فی کای
 بر بنده آگامانی کردی شمار رحمت
 زان باده که عصیرت بر میل آن شب
 ای مسن ای قمر تو وی شمدی سکر تو
 پولا و پاره کیم آهمن رب است عشقش
 ای شاه شمس تبریزی جان جان
 آوزده جالت من جهان شنیدم
 زده ان خلکان را پدیدست تا پشاه

هم جانب زرگر از خان بود
 چون راه بخت جلال بودم
 بیسام تو سوی آسمان بودم

در غیب جان بیگردان را دیدم
 این نکته نویس بر سر گورم
 بر بنده زنج که من فغانم ساز

فسخ شمس اعراب تعلقه منقول فاعلاتن مفعول فاعلاتن

از برگ بریدم وز خار توبه کردم
 از توبه بای کرده این با توبه کردم
 از گرم و سرد خشکی هر جا توبه کردم
 بی گریست چاره ناچار توبه کردم
 من تائب قدمیم من پا توبه کردم
 گفتا که دیدم که گفتا توبه کردم

گر دست کار بودم که در خار بودم
 ای می فروش می با غریبت من دو
 ای طرب الله اندر من بر هم تو دور
 بنامت روی مرا خوش کن شب سیرا
 بر صلاح دین را محروم یقین را
 گفته که توبه کردی از غیر شمس تبریزی

فسخ شمس اعراب

دی گزیدم به بسته از تو کجا گوییم
 جان نیز گشت بسته از تو کجا گوییم

آتش جبهت نورش آن نه پشتش بود
 اگر بندم این بطرا و دیگر نظر را

فسخ شمس اعراب

من ابرم جو خرم بر تو چاره ریزم
 دین عشق بچو آتش دین خلق بچو بزم

ای ان بسوز خوش خوش مگر زین دین آتش
 با بچون خلیل زیدان پروانه دار شادان

فسخ شمس اعراب

محررم آتش
 جز بخلت جیر تو آن ما سب ندیم
 زان شیشه که نظیرش اندر جلت دیدم
 ای ماور و پدر تو جز تو نسب ندیم
 اصل طلب توفی تو در توبه طلب ندیم

من بر روی چو دل بس شتابان دیدم
 ای ساقی گزیده مانندت ای دو دیده
 چندان بریز باده که خور و شوم پیاده
 ای عشق بی تنای وی منظر آنگه
 خاموشی برادر فضل و ادب با کن

فسخ شمس اعراب

چون باد و آب و آتش در عشق تو دیدم
 این حق پاره پاره در پای تو کشیدم

اندر جمال یوسف گزید دست ما بر دیده
 در عشق جان سپاران مانند ما هزاران

آه حق خود بدان کران دیدم
 که سر ز بلا و امتحان بروم
 سر حبله خالق فغان بروم
 دل را بجناب غیب دان بروم
 ز این کار دست شستم زین کار توبه کردم
 من تنگ شکستم وز عار توبه کردم
 بر در چنگ می زن پناه توبه کردم
 که در وقت آن گنه را بسیار توبه کردم
 منکب عشق گوید آنکار توبه کردم
 دل گفت الله اندر اغیار توبه کردم
 ای در دل نشسته از تو کجا گوییم
 ای روی تو خسته از تو کجا گوییم
 از دل نه گشته از تو کجا گوییم
 تا کی بگوشه گوشه از کجا گوییم
 کانیست بر تو واجب عانت عشق ملضم
 در آتش نشسته تا ستر بر نخیزم
 ندیم بسی عذاب چون عجب ندیم
 چندین سخن شنیدیم اما در لب ندیم
 اندر عجم باشد و اندر عرب ندیم
 کاندر خودی بهستی غیر از تعب ندیم
 هم پشت و هم پناهی کفوت لقب ندیم
 تا تو ادب نخواندی در تو ادب ندیم
 بی بصره وجودت من یک لب ندیم
 دستی بجان ما برینگر چا بر دیدم
 بستند لیک چون تو در خواب هم ندیم

بنا بر این است

مانند ستوران در وقت آب خوردن
 آری تنبزه میکن تا من می ستیزم
 این دولتی معصوم پیش من آرساغر
 پذیریم ای سمنبر کتر سجده شاعر
 ساغر بیار و کم کن این لایع و این بی
 درده شراب رهبان ای بهم مسلمان
 باز آیم فسرمان تا پیش او بیزم
 خوشتر اسیری تو صد بار از امیری
 از ما چرا گذر کن کو عقل و ما چرا
 من بستیزیم در خویش ناپدیدم
 ای نور دیده و دین گیتی عقل نشین
 کی خندد این در ختم بی نوبهار دیده
 خاک کی تو رسیده به از در دیده
 در فصد ام سلامی ای جان گزین من کن
 تیر شمس دین را از اسرار تو خند
 پیش چنین جمال بخش چون نسیم
 بکشاد بان خود را و ن مانند معجزه را
 اندر نور سوزان آتش زخم چو درون
 در مطلق بچو شیم کانه گلونگیرم
 در شمس تیر سلطان تا جدایم
 خواهم که کفک خویش این دیگر جان آرز
 ز نار نفس بر راهم در گلوش بستر
 ای بس عروس جان بود بند تن ربانیم
 برگرد شمس تیر در عشق یک کمانی
 خیزی اگر شنیدی ز کمال من بایم

فسخ شمس اخب

چندین کربون نیم که ز استنیز تو گویم
 زردم بره کن جان من سخت در خیزم
 ز می کن و حلیلی ای یار تیزم
 من ست آن عروسم نه سحره حیزم
 فی چون خزان منک سینه عاشق کنیزم
 از میل خواب زنی بر سوی من نیتی
 هر خطه روت گوید من شمع شب زردم
 ای لطف بیکاره خوش گیر در کنارم
 خواهم شراب یاری تو بیک چشم آری
 خامش ز عشق بشنو گوید تو گویرانی

فسخ شمس اخب

خاصه دمی که گوئی ای خسته دل اسیرم
 ای جان جانستان ای کج بنگدستان
 خاک کی بدم ز بادت بالا گرفت خاکم
 من بنده استم زان تو بوده استم
 تا خولن تو بیدیم از دانه زیدیم
 از من گداز جو کردی از عقل و دین گشتم
 من کفت چرا گویم چون کفست جویم

فسخ شمس اخب

دیوانه چون نگیم ز بخیر چون بگیرم
 غدا ز می پذیری من عشق می پذیرم
 و اندر تنور کربان من بنده چون خیزم
 تا در غلط نیتی گرفتار چون پذیرم

فسخ شمس اخب

کفهای در جهان از یک بون آرم
 از گفت و دارم من گر کف نغان آرم
 در عشق سرکشان را از جان من آرم

سجده شمس مشکول تقطیع فصلا ت فاعلاتن فصلا ت فاعلاتن

سزستی گفته باشم من ازین خبر ندانم

چون عکس خویش دیدم از خویش میریدم
 دانند که گنجی این باوه بر تو زیدم
 هر خطه موت گوید من نازد مشک بیزم
 چون در بر تو میرم غفرت رستیزم
 کی گرد یک گرم آفرید کفلیزم
 من با در ستانم نه یارم و خیزم
 ای یار با خریدی از غصه و زحیرم
 جز رعد تو نخواهم جز جعد تو بگیرم
 در جنت جمالت من غرق شد شیزم
 بی تو کجا روم من ای از تو ناگزیرم
 ای خبر کوش فراقت میرانم خیرم
 تا خویش تو بیدیم از خویش خویشم
 درین گداز جو کردی در گنبد اشیرم
 من پا چرا نکویم چون شمشیرم
 خدمت بشرتی بر کنه روشم ستیزم
 تو چون نی من آیم تو شوم چون چو شیزم
 زیرا بشه عشقت بر عاشقان امیرم
 در عشق می نمایم مانند کفک خیزم
 آن چشم چون کشانی دانی کبی لطیم
 چون او بخت آید من پیش او دریزم
 تا بچو خود جهان را من از جان آرم
 که جهان او در گش آتش غیاث آرم
 در جنگ بی زبان من می صد زبان آرم
 که عشق زه بر آید چو آن کمان آرم
 نه چنان دکان فریستم که دکان تو بایم

در تمام این کلمات شمس تیز در تمام این کلمات شمس تیز

در تمام این کلمات شمس تیز

علی بدست مستی و در هر دست با کوه
 در با برین بزدگی بگلیم در گنج
 شربت مستی با شوق سر این شربت
 سرخ چون کشای بیان غلیظها را
 همه را بطلعت جان کن هر که از سر جوین
 بخند که روز نیکو زبک پدید آید
 در ده شراب یکسان تا جمله جمع بشیم
 از خویش چون گیم هر که آب گرم
 خود را چو مرده بنیم بر گوشت خویشینیم
 ما جمع ما همی انیم بر روی آب رانیم
 تا شمس دین بدیم در ملک از موی
 رخ راز من پوشی بینی که منم
 از آفتاب شیت ذرات روح بشیم
 پرده انداز عالم بران بگو بشویم
 در زانکه در گمانی نقش گمان من آن
 در درو در رخ داری من نظر کن روی
 ز تم ز دست خود من بسجودی قائم
 چشم بدخت و لبر تا غیر او نه بنیم
 ما در چو داغ عشقت میدیدم بر رخ من
 اسی پرده برنگند تا مرده زنده گشته
 تبریز شمس دین را گفته تا که باشی
 صد بار مردم اسی جان این بیارم
 تا روی تو بدیم از خویش نا بدیم
 ای شعله های گردان سینه ای مردان
 عظم بر دانه کز من اسی تو در ش

میان شهر گردان که شمار شهر یارم
 فرو فرورده بگوید که من اندرین غبارم
 که مناره است فانی ابدیت این غبارم
 بیسان در ما آکنه سلام این غبارم
 بشراب اختیار می که با یاد اختیارم
 که در آید آفتابش بر سوال در کنارم

بچه منج بندم او را که ققاع از کوشاید
 بر سر مناره اشترود و در فغان بر آرد
 تو بیاز ما گلی را بتاب زمین کن
 بی حیثیت ای جان هر چه بیاید درید
 همه پرده بدران همه بسته با بران
 تو خوشتر تا قرقش کند حکایت گل

فسخ شمن اخب

ما شاخ یک غنیمت ما جمله خواهد تا نیم
 خود را چو زنده بینیم در نور و خورشید
 این خاک بود اوس بر روی آب بشیم

ما طبع عشق داریم بنیان آشکاریم
 هر صورتی که روید بر آسند دل ما
 تا ملک عشق دیدیم سرخیل مخلصیم

فسخ شمن اخب

خط را کنی مسلل یعنی که من ندانم
 رقصان زگره بیان بجز گره نشانم
 فزیش میفرستم بر پیش می تا نم
 زان نقش منکر این در قعر میکشانم
 کان تیرنج غنچه الا که از کانم

بر سخته خیالت آنرا که من نودستم
 گر نور خود بودی ذرات کی نمودی
 در غلوت عشقی زین شرح شرح
 وز آنکه در یقینی دم یقین من بین
 در رنج کشت راحت در من گم یانم

فسخ شمن اخب

تا چشمه با ننگ بر روی آن کشادم
 تا نم بدان بید او از نگاه من بزادم
 در نور رویت آمد عهد است یادم

با من بچنگ شد جان گفتم از من
 گر بفلک اوم در لوح غیب خوانم
 از عشق شاه پریان چون بود کشته ای جانم

فسخ شمن اخب

چون بوی تو یادم دیدم که زنده بودم
 اسی ساخته چو عیدم در می سوخته چو عودم
 گردان بگرد بهت چو کنبه کبودم
 چون می عقل ز نعم عقل ز بهت سودم

صد بار جان بدادم در پانمی فدا دم
 دهریت در خیمم تا باز عشق گیرم
 آن ساعت خفته تو صد با به بهت
 شمس الحق را بیاید نزد یک جانم

چه شکار گیرم آنجا که شکار آن شکارم
 که نهان شدم موی آنجا بکنید آشکارم
 به بار بر آرد که من آن تر غنایم
 بی سبب است اید که چو برگ بر دارم
 ای تو اول صلح تو بهت این صلحیم
 بر شا پدان گلشن چو رسید نو مبارم

عنا
 در شهر عشق بنیان در کوی عقل نشیم
 زنگ قلاش دارد زیر که ما قلا شیم
 تا نقد عشق دیدیم تجاری قماشیم
 روی دیگر گوید در صورتی که قاشیم
 چون سرول ندانم کانه در میان جانم
 ای زن چون گزینی بر تو به عیانم
 که شرح عشق خوابی پیش دیت نشانم
 زان ام قبلان با از دام می بانم
 می بین که آن نشانیست از طغنی نشانم
 در بخودی مطلق با خود چه نیک شام
 گفته طلاق بتان گفتا بده بدام
 ای تو صلح با بنم بی تو چه در فدا دم
 از خویش مطلق بنیان گویی پری زانم
 تن گفت خاک جان گفت گشته بچونم
 با دیگر بزادم چون بانگ تو شنوم
 آن باز باز گونه چون مرغ در بودم
 من توبه داشت که بودم چنانکه بودم
 هم جویدا فتم ز او و جب الوجودم

تا که گرفت نورم بنام زخمیدار
 زان لغت کس نخواست بیکس بر دست
 آنجا جهان نوست هم خورد هم نوست
 عیسی حریف موسی یونس زینت یونس
 گفتم که عندلستم وز عند بد برستم
 چون درخش نگید و الا شکست دستی
 ای حلقه ای زلفش سجد کرد حلقه
 حلقه زدم بد بر آواز و لب آه
 هر چاروی بیایم هر جا
 من شکان شدتم تا خوشم را بسوزی
 باوی چو شد بشیرم هم درخش بگیرم
 گر جان سنگدانت شد خشم جانم
 در دفع آن نیالش بزم گوی شامش
 دوش از رخ نگاری ای است گشت با
 من بگرد و فلا شمر در راه عشق فاشم
 ای بنی ز شاهی گویی که بر چه راهی
 گر گزری تو یا را یکدم بسوی دردم
 عیسی ای تو دردم غافل مشو ز دردم
 از دل روانم خون هر دم بر روی دیده
 ببوی وصل از دم آری بجان بگیرم
 من پاکباز عشقمم خرم عرض نکارم
 فی بند خلیق باشم می از کس به راهم
 موسی دید آتش آن نور بود در بخشش
 من بر او لبیب جانم زشت گل منانم
 آن کینه بانو آیم که مو بخیزد آیم

فسخ شمن اخب
 بنگر بجزت من کا نرا بی نجسایم
 شادون و بزور سورت با نوز آرایم
 احبشسته تمنایمنی که من خدایم
 اگر چرخ و عرش و ارضی از خلق سخت دوست
 جبریل پرده در دست مردان و ن پرده
 عشق است بخون منی هر یک چو با بی بحر

فسخ شمن اخب
 اکنون بلند گرم چون عشق کردیستم
 افغان چشم مستش کجاست کردیستم
 گفتا که نیست اینجا یعنی بد آنکه هستم
 با مرگ و زندگانی با تو خوشم و دشو هستم
 تا من بلند باشم پستم کند به خوبی
 آه خیال مستش مستانه حمله آورد
 گفتم اگر بسوزی جان مرا سزایم
 ایشان بست ایان سخی نیست پونا
 گفتم که بنده آه گفت این اسیر دام
 ای شمس حق تیر تیر با تو کجاست مرده

فسخ شمن اخب
 بنامش جمالت از دور من برستم
 تا پیش شهر باری من ساعی شکستم
 من ملک را چه باشم تا تحفه فرستم
 من میروم چو باهی آنسو که برداشتم

فسخ شمن اخب
 گفتم که در کشم دم دردم نکند یاری
 در حیرتم که خوردم با عارض چون از
 چون شمس روز تابان زمین بی هیچ بانی

فسخ شمن اخب
 مرغ کشاده پایم برگ نفس ندادم
 من نیز نوم ایجان گر چه روز نارم
 شش انگ انگم که بر دران زنج و جارم
 من ابر آب دادم مرغ گهر نشادم
 شاخ زخت کردن اصل زخت ساکن
 با مرغ شب ششم من با مرغ روزم
 جان شتر با حق دعویش اختیارم

نامم با نسا وند گر چه که بی مایم
 بیدار رختت هر دم مستانه می بر آیم
 در حلقه شان نکلیم در حلق چون آیم
 احب رگر بدیا انیک بنی مایم
 گفتا چگونه بندی چیزی که شکستم
 چون نیست گرم انگه باز آورده هستم
 بسیار جد کردم از دست او نهیستم
 ای بت مرا بسوزی زیرا که بت پرستم
 ایشان بت بت من هم زیت پرستم
 من کی اسیر و امم من کی اسیر پرستم
 در سایه تو خیم بنیان مرگ جستم
 اندر جواب ایشان خوبی تو بستم
 زان نیست ای برادر منم چنانکه هستم
 من جرم در شاهم کت انگنید بستم
 شاه بخون ایستاده چون است بدوستم
 او قبله نمازم او نور آب دستم
 در دم دو ای پیر از مقدم تو دردم
 یاری ز درو بنود چه ناله های سردم
 زان روز روی به شام بود کشت به نورم
 سر بر خط تو دایم کرد در تو گورم
 نیت و پناه فقرم نیت طع نخارم
 بر تشنگان خاک آبیات با هم
 گر چه که بقیرم در روح بر قلبم
 اما جو با خود آیم از سر بود بکنم
 بی اختیار کرده در مرا خستیارم

در این شعر
 بیایم هر جا